

בלי מורא-בלי משוא פנים

הזה

לאינפורמציה

מנגנו

סילבאנה

השבועון

עם

מיוחד

לאיו

מכתבים

בושתפנים לו ולעם המאמין בו. התשלום ההיחיד שיוכל היה להיות, ואם בכלל אפשר לשלם עבור דבר כזה, הית לולא היו מסקרים את העיר העתיקה בה מת בני, והיו משחררים את הר הזיתים אשר בו הוא כבוד, והיו יכלים לעלות ולהשיח תחם על קברו מסעם לפעם.

זיסקינד אברמוביץ, ירושלים
איני יודע מה נרם לכך שתורידו את מסכת הדי אויסקיביות מעל פרצופכם, אולם לאחר הנלי יונות האחרונים כבר ידוע לכל, כי אינכם אלא שופרים של אצל" ותנועת-החרות.

גבי בן דוד, חיפה
שלא להזכיר את מקי"י.
בדוריות, שנירש את צבאות ערב (בלי עזרת אף אחת) הקים את המדינה (בעזרת פולק בונה, המבשרי ושיי) השים עצמו משיח וייתר עליו. זה ברוב ענוותנותו על תואר אלהים... הוכל לסלוח לשלמה בן יוסף, הרגו המלכות הראשון, על אשר בעלותו במעלות הנדרס העין לצעוק כלמי ההיסטוריה: "היח' זיבוסנסקי!" במקום "היח' בן-דוד" הייסלח לבד נגדו, לנמר ולחבריהם על אשר נירש את הבריתים וסללו את הדרך למדינה ללא רשותו ונגד רצונו? הרי תוך כדי כך מנעו מראשו את כתר נירוש הבריתים... לשם כך הם ניר לחזקים עבריים למאסר, עניוים, נגלות... והסניו את אלטלינה.

האם מתקבל על הדעת שאדם כזה יכיר גם בחם בתור מקימי המדינה? יחלוק מכחר, "משיחיותו" גם להמז הוא יודע דבר אחד: "לא יהיה לד אלהים אחרים על פני"!

אליהו דיין, תל-אביב

מחזה אינה פשע
העולם הזה (840), מתלונן שהפכו את כלא עכו לבית משוועים.
כאשה שאחיה נפגע בנפשו במלחמת השחרור, יודעת אני מה קשה ואומללה מחלת נפש... והנה בא מר אברני, אדם מרובי למרי המהליע נגד כל עול בדרך כלל, ומתבטא כאחר מאנשי רחוב, שכשהם רוצים לנקוט בלשון השמצה הם קוראים למישהו משווע. האם לא יכול היה מר אברני לכתוב "בית חולי נפש" לא צריך לקרוא להם משוועים או משוועים — הם חולים שמחלתם היא בירוק כמו כל מחלה אחרת, אלא שמחלה זו נקי ראת מחלת נפש.

אחות כואבת, ירושלים
התנצלותו הכנה של עורך העולם הזה.

המושל במקום הדא-נכון
אמנם סיסרתי פשע את האנקרומה של ביסמארק והעיתונאים (העולם הזה 841), אבל הרבה זמן לפני תקרית בן-דוד-יון-רונבולס-תסכיומ עמי, שעובדה זו משהחלטתי את טעמה של הירידה. עלי לציון שאחרי המקרית הזאת לא הייתי מספר בדיוח מסוג זה, שכן, לדעתי, אין הנמשל דומה למשל.

אורי קיסרי, תל-אביב
עורך מדוח אנשים, שלא יכול היה להת' אפק, מבקש את סליחת ביסמארק, בן-דוד-יון ועורכו הראשון של העולם הזה.

גיר הנשיקות
מעורי עוד לא קראתי כל כך הרבה שטויות כמו במחקרו המני של אמנון קנו בעתון האמריקאי שאתם מוכרים אותו (העולם הזה 841). את נשי קתי הראשונה קיבלה נערה בת 14 (ולא כפי שכר תב קנו, בת 16).

שלמה סקה, תל-אביב
כל המקדים, הרי זה משובח.
אסורין וההר
איני יודע אם הר התבור, "בא אל" כל שנה, כפי שציין העולם הזה (842), אך אין זה נכון כלל שאני הכרתי את המסלול ושאר, המשתתפים לא. לא ערכתי השנה אימונים רבים על המסלול, ואיני מסוגל לעבור אותו, "כלי היסוסים" גם בליה (הני מאהל זאת לעורר מידר הספורט) השנה עברו במעט כל המשתתפים את דרך המרץ כאימון המשותף שאורגן על-ידי המועל.

ישראל אסולין, באר-שבע
עורך הספורט סטה מן המסלול.
אדם חשוב
ברכותי להכביות למיכאל אלמו על ראינו המ' יוחד, ושקף שחתו עם ז'אן נאבין הספורטס, מדוישית עם ננפסר למרתי כיצד קושרים לשיח עם אדם חשוב. הדבר הראשון שלממתי מן המאמר המלבב הוא עור המוש, "מממ".

רחל רבינוביץ, קרית מוצקין
מממ...
אוי, בנים
היה משונה מאד לראות את חתמתי ידו של אורי סלע, בן דגניה ב', תחת פאמר אנטי מפא"י חיה (העולם הזה 842).
בנים גדלתי ורוממתי...
משה בן-פורת, ירושלים

טיפה רתית
במדר במדינה (העולם הזה 835) קראתי אודות הנבי נחמה לבנטל שקנתה מקרר חשמלי בדולארים וסרכה להעיר במטרה כל עוד לא נועדה עם רבי הניד.

...הרי מקרה דגן הוא כטיפה בים השחיתות. כל פשעה של הנבי לבנטל, כפי שאתם עצמכם הצבעתם על כך, הוא שאין לה קרוב ומורע ביכשת אמריקה שיספך לה מקרר חשמלי בלי דולארים. וחממה של ילדת ירושלים בת ה-61 שלא זכתה בכל שנות מני ריה בבירה להגיע לאושרו של כל "אדון" מסוגע במדינה... בושו לכם שנאתכם במקרה של ישישה בת-ירושלים הסרת מנן אלמנטרי, ונורו מלענכם הדיני לשכונות הדתיות הראשונות שהוקמו מחוץ ל-חומות העיר העתיקה לפני שאבות מנהיגי ישראל הוכחים חלמו לעלות ציונה.

הלל לוין, ירושלים
הכתבה, שהופיעה תחת הכותרת "דת", התכוונה יותר להחלסת הרב, שיעץ לא למ' סור עדות, מאשר לעצם קניית המקרר.

דיוק מעד דכ
רבותי, קרה לכם משהו. אם זכרנו אינו מטעה אותי הצטיינתם פעם בדיוקנות באיפורמציה שלכם, אולם, בכתבת השער שראיתם משום מה לנכון להקדיש לי (העולם הזה 842) נפלו שתי טעויות: (א) אותו חבר ללימודים שנחה את המכונית באלכ סגדריה לא היה בנו של הרמטכ"ל (עוסמן אל-הדרי) אלא בנו של מושל העיר (ואו) עברדאל-חאלקססונה, כלום מוכיר הלינה הערבית ומשי קיפה דאדשי באוים. (ב) הנדרס לא מת כלל וכלל — הוא רק נפצע. עד כמה שאני יודע, הוא מוכר ערין כרטיסי הנקלה במחנת רמלה של אלכסנדריה. שלום כהן, והסטה, תל-אביב

מעפל הפיס או המילווה העממי?
מוד האלות
חשבתי הרבה על ההתנסלות השפלה שבוצעה נגדם. אין זו ההתנסלות הראשונה (ואני חושש שגם לא האחרונה) על העולם הזה. שבעות זה הוא אחד המכשירים המעטים העומדים למכשול בדרך של משטר של דיכוי חופש הדיבור המפיל דיקטטוריות מוסדות.

...המתנפלים השפלים שברו את אבריהם של שני העורכים — אולם ההקנונו לשבור את עמוד השדרה של רבבות קוראי העולם הזה, מיטב הנר ער שלא ישלים לעולם עם מזימות שולחיהם. הדי נגה הסובה ביותר עבור העולם הזה היא אירגון איבור זה מסביב לעתון בצורת חוגי קוראים שיד ריכוז את העתון בדרכו, ייעצו למערכת בקביעת הקו של השבועון וישמשו חומה חיה נגד המ' זימות לחיסול משלט חשוב זה.

יחיאל יערי, תל-אביב
נודעוועתי. הייתי אחד מאנשי נכעתי שנשאו את האלונקה של אורי אברני, אחרי שנקצר על ידי צרור של מכונית וליה מצרית. היינו בולנו משוכ נעים או שאנו רואים אותו בפעם האחרונה. זו היתה גם דעת החובשים.
האם הבריונים השפלים והפחדנים שהיכו את אורי אברני מכות רצחניות באלות מסרו דריה לעצמם מה עלולה היתה להיות תוצאת התנסלות זו על אדם שהוא נכה מלחמה כשה?

איש גבנעתי, תל-אביב
חיפשתי לשווא בעתונים העבריים הנכה רציית כלשהי על המעשה הבויו. החלטת הנינו של אורי דת העתונאים (העולם הזה 842) היתה מנוחכת, ואסילו אותה לא סרספו העתונים. כיצד, למשל, היתה אגודת העתונאים מניבה לו התקיסו בצורה זו את עורך הארץ או עורך מעריב?

יהודה כהנא, ירושלים
אני מציע לפרוד בימים אלה מכצע החתמה עמי מי על העתון — לרגל התקפת כוחות השחרור נגד קרשית חופש הדיבור...
שלום ומיר, תל-אביב
הנכם קרבנות המלחמה על חופש הדיבור — המשיכו במלחמתכם הצבורית!
עורך-דין עמירם חרלף, חיפה

בין דם דרם
מה פשר החינוף והלשון הרכה בה נהנתם כלפי בן-דודיו? בהעלוקה פרשת ההכרה בחללי אצ"ל ולח"י (העולם הזה 840)? ואם כבר נהנתם כך, הנעיתם לפחות?

דרור ב. ד. רמת-גן
עדיין לא.
אני אביו של אהרון אברמוביץ, אשר נפל בש' עת ההתקפה על מלון המלך דוד, מודה לכם על מאסרכם. אולם ברצוני להעיר שכני לא נהרג בעיר העתיקה. הוא נפצע בניסנתו לאחר הפעולה במלון המלך דוד, ומת בעיר העתיקה. תודה לאל, הנני מפרנס את עצמי ולא נוסף למעמס על משפחתי. אי הכרה בקדושים אשר העולם כולו יודע שרק בזכותם הגיע מר בן-דודיו ושריו לכנסת, היא

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אברני
ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה, כיתוב:
אורי סלע
הכתב הראשי:
עמנואל סרת

השבועון המצויר לאינפורמציה
רחוב גליקסון 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "א.ה.ל.")
ת.ד. 138, טל. 26785
מען המברקים: "עולמפרס"
מ"ל: העולם הזה בע"מ
מודפס:
דפוס ישראל בע"מ, ת"א

חמ' 843 שנה 17
"א בפבת תשי"ד
17. 12 '53

עורך משנה, כיתוב:
אורי סלע
הכתב הראשי:
עמנואל סרת

חברי המערכת:
דוב איתן, משה בן-אסרם, יחיאל כהן, יהודה כהנא, נצה נבי, יללי גלילי, אוסקר טאובר, סילבי קשת
צירי שער:
יואל בוכוולד, שלמה בן-דוד, שמואל בק, שרנא חייל, זאב ליסמן, סילים פונר, סאול קור, נרס רוטשילד
ראש מערכת, ירושלים:
זאב הרץ

סופרי חוץ:
נבראל דנון, יוש, מסקים סלומון

מנהל מעבדה:
דוד סחיין

ראש המנהלה:
שלמה הררי

2/12/53

לפני ארבעה חודשים החליט העולם הזה כי השפעתו המעשית והפוטנציאלית של ג'ו מקקארתי על גורלך שלך הגיעה לממדים כאלה שחובה הוא להגיש לך דו"ח מפורט על שש זה. אין אנו נוהגים ללכת בדרכי זולתנו ולהעתיק מאמר מעתון זר, כי עתון זר אינו מגיש לקוראי את האינפורמציה הדרושה לך כישראל. למיכך הוטל על חוליית-חקר לאסוף את החומר, לקרוא את חצי תריסר הספרים ומאות המאמרים שנכתבו על נושא זה, לחבר דו"ח מקורי משלה.

אחרי חודש של חקירה השמיעה החוליה קריאת ס. או. ס. בכל החומר הרב חסר פרט עיקרי: יחסו של הסנאטור ליהודים ולישראל.

החלטנו לנקוט בשיטה הפשוטה ביותר. שיגרנו לג'ו מקקארתי, מברק ארוך, שכלל, בין השאר, את השאלות הבאות: "מה זדתך על האנטישמיות בארצות-הברית? — מה זדתך על יחס יהודי אמריקה לקומוניזם? — מה מקומה של ישראל במאבק העמרי נגד הקומוניזם? — מה יחסך להענקת האמריקאית לישראל?"

כעבור חודש נוסף קבלנו תשובה של מוכירו של מקקארתי. הוא לא ענה על אף שאלה אחת, הודיע שלצער הרב אין הסנאטור מוצא זמן לענות לכל עתון לחד, אך שימציא לנו חומר מוכן מראש (במכונת הכפלה) בו עונה הסנאטור לחוג מצומצם על שאלות מובחרות. היה זה תכסיט מצויין: בדרך זו יכול הסנאטור להתעלם מכל שאלה שלא רתה נוחה לו, לענות על אלה שהיה מעוניין להגיב עליהן.

מאותו הרגע התפתחה חליפת מכתבים ערה. לחצנו על הסנאטור לתת תשובה ברורה, אך לשוא. לבסוף קבלנו תשובה אישית ממנו, כלהלן:

United States Senate
COMMITTEE ON
GOVERNMENT OPERATIONS

September 2, 1953

Mr. Uri Avnari, Chief Editor
Haolam Hasech
8 Glikson Street
Tel-Aviv, Israel

Dear Mr. Avnari:
Mr. Kiermas has just handed me your letter to him of August 20.
Unfortunately, the pressure of work here has become so great that I have had to discontinue the newsletter temporarily. There is a possibility that I may start sending it out again in the near future, and if I do, your magazine most certainly will be on the list to receive it.
With kindest regards, I am
Sincerely yours,
Joe McCarthy

העולם הזה

השבועון המצויר לאינפורמציה

פסקו השבוע
ויקחנה ה' מאחורי הק' רייזלרס ויאמר לו לך הינבא בכותרות עיתוני הערב.
הכמת הדור
"טובים השנים מן האחד", אמר האקדח לכוס-התרעלה.

לשקר אין רגלים, אמר שר התעמולה ונכנס לקא' דילק.
"אין טוב בלי רע," אמר הנהג הצבאי כשקיבל הזמנה למשפט אחרי שדרס את הרס"ר.
"צוחק מי שצוחק אחרון," אמר הנקניק המורעל לחתול.
"מי שבישל את הדיסה יא כל אותה," אמר הילד לאמו.
"לכל דבר יש גבול," אמר לוטר המכס למברית.
"טעות לעולם חוזרת," אמר האב כשגולד לו ילדו לעשירי.

"סייג לחוכמה שתיקה," חשב הדג.
"להתראות," אמר הבומרנג לזורק.
"סוף טוב — הכל טוב," אמר האיש שהיה מרוצה מאוד מסדרי הלחייתו.
"להיות או לא להיות," אמר המלט.
החמשיר:
היה היה איש בשם הבג, שאהב כה לפרוט עלי נבל. לשכנים זה נמאס כמו צ'לו ובס. הם מ'תר לו החליפו בחבל.

חיימה במלים אלה, נמשכת, בהפסקות קלות, עד היום. כי פגישה מקרית זו הובילה את הזוג, כעבור שש שנים, אל מתחת לחופה.

נתונים. לא בעיקרון

זהו סיפור אחד מרבים. ישנם עשרות של סיפורים שונים ממנו בפרטיותם הקטנים. אך אפשר ללמוד מהם עובדה מעניינת: בעוד שאדם מתכנן בהרבה מחשבה את ביתו, מחליט בהגיון קר על גיהול עסקיו, מנהל מיקוח ארוך עם הובן כשהוא קונה זוג מכיניים, הרי את הצעד החשוב ביותר בחייו, את ההחלטה הקובעת למעשה באופן מכריע את גורלו, הוא משאיר על-פי רוב, למקרה העיוור. ממחר להכניע לחיזורי הצד השני במשחקו העתיק של ארוס *

כבשטחים רבים אחרים, נבדלת גם בשטח זה ישראל מארצות הברית לא בעיקרון, אלא בנתונים. בלבד: בארצות הברית, הודו סאם, הוכיח המחקר, האשה היא המביאה, ברוב המקרים, את הגבר אל הטבעת. במספרים מדויקים: 5% של הזוגות הנשואים הם תוצאה של חיזור הדדי. 20% של הזוגות הנשואים הם תוצאה של חיזורו של הגבר אחרי האשה.

75% הם תוצאה של חיזור הנשים האמריקאיות, צמאות-החופה.

בישראל, דלילת-הנערות, שונה המצב במקצת, ומספר הרבנים המחפשים שותפת לחיים גדול ממספר בנות-החווה חסרות הבעלים. אולם גם כאן, לא ויתרו הנערות על נטייתן הטבעית לכבוש את הגברים לעצמן. משאל העולם הזה מראה: רק 5% (בדומה למצב בארצות-הברית) של הזוגות הנשואים הם תוצאה של חיזור הדדי. אולם בשני הסעיפים האחרים, המספרים הם כמעט הפוכים:

70% של הזוגות הנשואים הם תוצאה מחיזור הגבר ורק: 25% הם תוצאה של חיזור מצד האשה.

בבית הסמור, מועמד

גורם המרחק — הן בקילומטרים והן במוצא ובגיל — הגו תמיד אחד הראשונים, כאשר המדובר הוא ביחסים בין בני-האדם: בעוד שבארצות-הברית, המרחק הממוצע בין מקום מגוריהם של הבעל והאשה-בעתיד אינו עולה בממוצע על 300 מטר, והמועמד העיקרי למלא את המקום החשוב ביותר בחייה של הנערה האמריקאית הגו תמיד, "הנער בבית הסמור", הרי בישראל — ארץ קטנה, שתושביה נמצאים בתנועה מתמדת, נפגשים תמיד עם בני מקום (ומוצא) אחר, עולה הממוצע על שלושה וחצי קילומטר. אולם אין טעם להרחיק גודל בחיפוש

לאה כילתה את חופשתה השנתית ב-נהריה. פגשה יום לפני סיומה בשאול גוניונסקי. פגישה זו גררה אחריה פני-שוח רבות נוספות. מקריות פחות. הס-חיימה כעבור חצי-שנה בקריאות "מזל טוב" ובשבירת כוס (במרכז). זהו סיפור אופייני: כמעט לכל זוג, שלוש חוליות כיסוי של "העולם הזה" האזינו למאות סיפורים כאלה, טרחו להוציא מחוכם את התשובה לשאלה הגורלית: באיזו דרך פוגשים הצעיר או הצעירה את הבן/הזוג. אתו הם מח-ליטים להתחיל בחיים משותפים? בעסודים הבאים סגיש "העולם הזה" לקוראיו את הדיווח המפורט, משאיר להם את הזכות להוציא מסקנות כרצונם.

ה יחזים העתיקים האמינו, שמן האצבע הרביעית של היד הימנית, יוצא עורק המוליך ישר ללב. היה זה טבעי, כתוצאה מאמונה זו, שקבעו את האצבע הזו למקומה המקודש של טבעת-הנישואין, המסמלת כלפי חוץ, כי לב זה — חתום הוא, ואינו פנוי יותר לאיש (או, הכל לפי העניין, לאשה).

מאז, זרם כבר דם רב בעורקי האנושות, והמדע הוכיח, בין השאר, כי אמונה זו היתה מגוחכת. אך תגלית זו לא מנעה, ואין כל סיכוי שתמנע בעתיד, אלפי נערות (בדרך-כלל: צעירות) מלחפש אחרי אביר-חלומותיהן שישים, בכל-זאת, את הטבעת הנכספת במקום שקבעה לו המיתולוגיה היוונית.

אולם, כברוב המקרים, הדרך בין ההחלטה לבין הגשמתה ארוכה היא, והשאלה הכמעט-נצחית היא: כיצד למצוא את הצד השני, אשר בלעדיו אין לאותו עסק קיום? איך נפגשים ומכירים זה את זה שני אנשים, הבאים אחרי-כך לידי החלטה להקים בית משותף לשניהם, להוליד ילדים, לקשור את גור-לוחיהם לנצח, לטוב או לרע (על כל פנים לפי ההחלטה המקורית).

מטפחת וקול מצרצל

היה זה ערב קייצי, מאותם ערבים, בהם מעדיף האזרח התל-אביבי הממוצע את אוויר החוץ הקריר על-פני דירתו המחניקה. כרבים אחרים, יצא גם אברהם ויינברג (23) גבה הקומה, לבוש מכנסי-הגברדין הטובים ביותר שלו, להפקיר את בלוריתו האדומת-לרוע, בלכתו לאיטו במורד רחוב המלך ג'ורג', כשפניו מועדות לבית חבר, הבחין בילדה שהלכה לפניו, החזיקה בידה השמאלית מטפחת כחולה. מצב רוחו של אברהם היה עליז, אולי — עליו יתר על המידה, הוא נתקף רצון מזור, בלתי-הגיוני, להשתעשע בדבר-מה, והילדה שנקרתה לפניו נראתה לו נושא מצויין לצורך זה. בעוברו על-פני הילדה צרתי-הגב, חטף מידה את המטפחת צהובת-הפרחים.

התגובה לא אחרה לבוא. קול מצלצל אמר בחומרה, ככל שיכול היה הגוף הדק להפיק: "היי, אדוני, מה אתה עושה?" אברהם היפנה את פניו. הפעם היה זה תורו להיות מושתע: לבג הילדותי השתייכה נערה חמודה, כבת 17, בעלת-תלתל שובב השמוט על המצח. אברהם גימגם בהתנצלות, שנראתה אסילו לעצמו מטופשת למדי, כי לא התכוון לדבר, ניסה רק להתבדח בצורה שלא עלתה יפה. אולם, משום מה, נסלחה ההלצה הבלתי-מוצלחת ובעלת-המטפחת הסכימה לנסות לשמוע כמה הלצות אחרות, מוצלחות יותר. השיחה לא הס-

* אל האהבה במיתולוגיה היוונית.

אחר האושר: רק במקרה אחד מ-372 היו מקומות המגורים של הבעל והאשה לפני הנישואין יותר מ-175 קילומטר: בני זוג מאושר זה גרו קודם לכן בחיפה ובבאר שבע, השתקעו לבסוף בעיר הדרומית יותר.

מספר הקסמים משכונת

שרה ישיבה והתחממה בשמש החורפית בלחירגילה, כשנקראה לפתע לחזור למש"רדה, להתחיל את פנסו של אחד העתודאים של הגדוד. שרה הטביעה את החותמת ב"פנס החום, שמעו בחיך את הערתו הער"בה של בעל-הפנס על מועד גיוסו הקרוב למלואים. שרה, בת העשרים ותלמידת סמינר-הערב של הצבא למורות, לא היססה ל"חזר אותו ערב על שצויה הפסיכולוגיה למ"ען חיכוך המלכב של בעל הקול, בני גולדמן, ונהנית היום לראות אותו חיך עצמו על"פני בעלה. בני ושרה ידועים כזוג מאושר.

אין אלו הנישואין היחידים, שצה"ל אח"ראי להם במישרין. בתקופת מלחמת-השיחור וגם לאחריה — רבים מאד המקרים של חיילים, שהחליפו את הנשק האישי בחצי-אהבה: מתוך 372 הנוגות שנחקרו, היו 91 שהכירו זה את זה בזמן שירותם הצבאי המשותף, למעלה מ-24% גם בארצות ה-

ראובני וגולשן: הסכמת ההורים

גורל חייהם המשותפים של ראובני רחמטולה וגולשן (שושנה) רחמי נחש, למעשה, עוד מזמן, כאשר היו עדיין ילדים בעיר הפרסית הקטנה, קולפאין. הורי שניהם החליטו להשיא את הילדים זה לזה, כשיתבגרו. המלחמה והזמנים הסוערים פזרו משפחות ומכירים רבים בעולם הגדול. גם גולשן וראובני נפרדו: ראובני סס ארצה לפני שלש שנים, התגייס לצה"ל. בהיותו בצבא פגש בנערה פרסית חמודה, אשר במשך הזמן התגלה, כי לא היתה זו אלא גולשן. אולם לא הקשר שהועידו להם האבות קרב את בני הדוג: היו אלה זוג עניה החסורות של הנערה וכומתת הסנקיסטים של הנער שמיד לאחר שיחרורו הוביל את אהובתו החדשה-ישנה לרבנות.

מערביו לתאווה זו, שם לב לשאלה אינט' ליגנטית יותר-מין-הרגיל של שכנתו לספסל. זאב מיהר, (ללא כל כוונות צודדות, אותה שעה) להבהיר לשואלת את הבעייה בצורה יסודית, שמה, כעבור שנה, לשתפה גם ב"כלכלת ביתו, ולמד מפי אשתו הצברית ברוצן על ההיח ודרך החיים, אשר מחנות הריכוז מנעו ממנו בנעוריו.

אחוז כמעט אפסי

בערך אותו מקום, שתופסת בעיית הנשוי אים הבינעדתיים בארצות-הברית, תופסת ב"ישראל שאלת שיתופם בחיים של בני עדות שונות. בארצות-הברית, אין המקרים, בהם הבעל והאשה הם בני דתות שונות עולים על שבעה אחוז מכלל הנשואים, שעה שב"ישראל, האחוז הוא כמעט אפסי. לא גדול בהרבה הוא גם אחוז הנישואים הבינעדתיים, המהווים רק 14% מכלל המקרים שנחקרו על-ידי העולם הזה, אחוזם באוכלוסיה קטן אולי עוד יותר. גם בין אלה, מעטים הנפגרים בחברה (19%), וגם כאן גבוה מספרם של אלה, הנפגשים בצבא (62%).

גיל הנישואין של הנערה הישראלית גבוה במקצת מזה של חברתה האמריקאית, הני"שאת בהיותה בממוצע בת 22, בעוד שה"ישראלית עושה את היכרותו של הרב במ"מוצע בגיל 23. לעומת זאת, נושא הגבר הישראלי הממוצע אשה בהיותו בן 25, בעוד שחברו האמריקאי מחכה עד שיתבסס בחיים,

ראה וצבי: שפת הים

גלי הים הכחול לחכו קלות את החוף התל-אביבי. צבי ושלמה, שני הידידים הוותיקים, חזו במים התימניים. שתי נערות עברו בטיילת, ושלמה ברכן לשלום. כשהתרחקה, התעניין צבי באחת, לבושת האפודה החומה. שלמה שמח כי חברו, חובבי-הגשים, לא התעניין בשנייה, לבושת-החליפה האפורה, אשר שלמה התעניין בה בעצמו. "כוונתך ללאה?" הוא מיהר לענות "בחורה מצויינת. רצונך במספר הטלפון שלה?"

צבי צלצל ללאה למחרת בבוקר, קבע עמה פגישה בקולנוע. לאה היססה מעט, נעתרה לבסוף לבקשתו, היות וגם היא שמה לב לבחור הגבוה, שנשען על המעקה ליד שפת-הים. לא היתה פגישתם האחרונה, ולאחר שנת חברות החליטו להינשא. ההזמנה הראשונה נשלחה לשלמה ואשתו, הנערה באפור.

ג'וזפיין וצבי: רצפת-הריקודים

המטיבה הנליזה היתה במלוא תנופתה כאשר הגיש צבי, כשסקה את קהל הנוכחים, נתקלה עינו מיד בנערה תמידית ושחומת-שער שעמדה במרכז החבורה הצהולה. הוא משך בשרוול ידיו, שאל, ברמזו לעבר הנערה: "מי היא זו?" "ג'וזפיין אתה. מתכוון?" טפח לו ידיו על גבו: "לא יועיל לך היא מחשבת מיליונר." צבי לא היה מיליונר. היה לו רק חיך מסגור ולב"זהב. בסמכו על אלה ניגש לנערה, הזמינה למחול.

לג'וזפיין תכונה מבורכת, להנעים לכל אדם את הבילוי בחברתה. רק כאשר ליוה אבי את ג'וזפיין לביתה הם גילו, כי הם גרים בשכונה, אף על"פיכך לא התראו קודם מעולם. נהגיתם הבאה היתה, כי הם מאוהבים. תגלית זו הובילה אותם לרבנות, טיפס לכל זוג המבקש לבנות את חייהם במשותף.

אינו מתחתן לפני הגיעו לגיל הממוצע של 28. מסיבה זו, גדול גם הפרש הגיל שבין הזוג האמריקאי הממוצע, המגיע לארבע שנים, לבין ההפרש הישראלי הטיפוסי, ה"עולה רק במקצת על שנתיים.

הדברים הקטנים...

● החודש הפופולרי ביותר לנישואין ב"י ארצות הברית הוא יוני, אשר בהמשכו נע"רכות 12% מכל החתונות. בישראל זהו ח"דש גדושר-רעות-השרב שאינן מהוות מסגרת נוחה לחוסים בצל הבד הלבן של החופה. זוגות ישראל מעדיפים, על-כן, לקבל את מתנות-הנישואין בחודש מרץ, אשר ב"י 31% ימיו האביביים נערכות 13% מכל החתונות. יום פופולארי אחר לנישואים הוא ל"ג ב"י עומר, אותו בוחרים, בלית-ברירה, כל אלה שרצו לבוא בברית-הנישואין חודש לפני-כן לא יכלו לעשות זאת עקב הגבלות הדת.

● אולם עד אשר זוכים בני-הזוג לראות את משרדי-הרבנות עלול לעבור זמן רב, הנמדד, בדרך-כלל לפי מידת האומץ של ה"זכר. כשרונו להחליט אם הגיע הזמן להביא לפני חברתו את השאלה הגורלית. גם במובן זה, זריזים גברי-אמריקה מהגברים הישראליים: הצעת-הנישואין האמריקאית נמשכת בממוצע לא יותר מדקה ו-34 שניות. חול"יית הכיסוי של העולם הזה לא הצליחה לגי

ברכה ובן-שרום: טיול למירון

בר"שלוס הורגל לטיולי ל"ג בעומר עוד מימי הלימודים שלו. אולם דווקא אותו ל"ג בעומר בו ערך, יחד עם קבוצת חברים את טיולו למירון, עתיד היה להישמר בזכרונו במיוחד: כל בני-קבוצתו הספיקו להצטרף מהשירה הרועשת, ורק הוא, חברו עזרא, ועוד נערה בלתי-מוכרת לו עדיין, המשיכו בזמר. הזמר המשאתק נרד אחריו היכרות: ברכה היתה תושבת שכונת מכבי, ואילו הוא גר בשכונת התקווה.

מאז, הפך בר"שלוס אורח קבוע בשכונת מכבי. הוא יצא עם ברכה במשך ששה חודשים, נשא אותה לבסוף לאשה. הם בילו את ירח-הדבש בטבריה.

ברית אחראי הצבא, כנראה, למספר גדול של נישואים: לפי טענת הפירסומת הרע"שנית של לשכת העמלות-הגיוס האמריקאית, מתחתנות בצבא 76% יותר נערות מאשר בחיים האזרחיים. קשה לדעת מהי בדיוק משמעותו של מספר-קסמים זה, אך הוא נמ"נה על הבולטים (והמושגים) ביותר בכל מערכת הגיוס הקולנית של המדינה עשירת"הדולרים ורעבת-הבעלים.

רצוי שהנערות, שתרצינה בעתיד להשתת"ר מגיוס מתוך הצהרה על דתיותן, תבאנה דבר חשוב זה בחשבון.

משכנה. שאלה אינ' ליגנטית

בעייה ישראלית מיוחדת, אותה אין כל אפשרות להשוות לכל מדינה אחרת, היא — גישואין בין עולים חדשים לבין ילידי-הארץ. מטבע הדברים, שמקומות-הפגישה של זוגות אלה הם מצומצמים, אינם נהנים משפע ה"הזדמנויות הניתנות לבני אותה סביבה ו"חברה. רק 11% מזוגות אלה, שנחקרו על"ידי העולם הזה, נפגשו במסיבות חברתיות או בחברה משותפת בבת-יקפת. כל השאר מתחלקים, כמעט שווה בשווה, בין הצבא (42%) ומקום-העבודה (47%).

המקרה של זאב וייסברג וחווה (לשעבר: דגן). אינו אומנם אופייני לצורת המפגש, כפי שזו משתקפת בסטטיסטיקה, אולם היא מעניינת לכשעצמה. זאב, חובב הכלכלה וה"לימוד הרציני, שנא מעורו נשפים ובילוי רועש. אהב, במקום זה, להקדיש את ערביו לבית הספר הגבוה למשפט ולכלכלה ולספ"ריו של דוד ריקרדו*. בהקדישו את אחד

* מפסח עד חג השבועות, משך 50 יום, אין מקיימים, לפי המסורת היהודית, סכס"י נישואין. יוצא מכלל זה: היום ה'צג, שהוא יום חגיגת ל"ג בעומר.

שורה ואריה: מלהמה ומצור

פגזי האויב הומטרו ללא הפסק על ירושלים הנצורה, כשהגיעה אחת השיירות הנזירות לעיר הרעבה. השירה נתקבלה בתשואות, היות ופירושה היה: מזון. אריה, שהגיע עם השירה, נשאר בירושלים כתגבורת. למחרת היום נכנס לחדר מזכירות של יחידתו כדי לבקש ניריפחם: נערו שחרחרות וחייכנית מסרה לידו את הגליון המבוקש, המשיכה מיד בעבודתה. מאז התחיל אריה גולדברג להשתמש בניר פחם בכמויות גדולות. הוא התירד מאוד עם שולמית. היא סיפקה לו, מלבד ניר, גם סיגריות, מיצק נדיר ויקר בירושלים של אותם הימים. שולה השחרחרות ואריה החסון החלו למצוא עניינים משותפים גם מלבד סיגריות וניריפחם.

המלהמה הפך בין השניים: אחרי שעבדה יחידתו של אריה להתקפה בהרציון, ירדה לשפלה. יחידת המסה, ועמה שולמית, ירדה לשקט רק כעבור שבועות מספר, לאחר ההפוגה. אולם דרכם של השניים טרם נסתיימה: הדרך הובילה לרב, שמסר להם את הכתובה, בתוספת מעטקה מניר פחם.

נחמה וזאב: משרד הקבלן

מקרהו של זאב («הופקה») דיכנה, מספר הבדיחות הנצחי, ומומחה לביי שול מאכלים סיניים נוסח ארץ-מוצא, אפייני לפגישת זוג של עולה חדש וילדת הארץ:

בבואו לבקר את חברה, עולה סין גם הוא, שעבד במשרדו של הקבלן הרמתיני הנועד שלמה בליזובסקי, ראה מאחורי אחד משלוחות הכתיבה את נחמה, מזכירתו של הקבלן, צברית טיפוסית ויפהפיה. בענייני נשים, היה לו הפקה טעם טוב: הוא שכח את המטרה שלשמה בא לבקר את חברה, הציב בפניו בקשה חדשה לגמרי: לזמן אותו עם נחמה לארוחת ערב משותפת. «הוא לא עשה עלי שום רושם», טוענת נחמה כיום. «מלבד זה, היה לי אז חבך». בכל זאת החליטה ללכת לפגישה, כדי להימלט מליגולגו של בובי, חברו של הופקה, ולהראות לו שאיננה נרתעת.

עסקיו של בליזובסקי הסתבכו בינתיים, רבים הבתים, שהיו צריכים להיבנות, ולא ניבנו, פרץ לאחד, ראוי לשבח — ביתם של זאב ונחמה. דיכנה.

לא מקרי: במי בוחרים הצעיר או הצעירה מתוך מאות המועמדים המקריים. כאן כבר פועל השיקול האישי.

המחקר של העולם הזה מוכיח, כי רק בחלק מן המקרים, היה זה שיקול שכלי סהר. אולם אין פירושו של הדבר, כי בי שאר המקרים פעל הגורל בלבד: פעלה בהם האינטואיציה הטבעית של האדם האור מרת לו, גם בלי נימוקים של הגיון, שזהו ברהוג המתאים לו. הוא משאיר לאנשי המדע לתת לכך את הסבריהם המיניניים, ה' פסיכולוגיים, הגרפולוגיים והאסטרולוגיים.

בכל זאת, ייטיבו צעירים וצעירות ישראל ליים לעשות, אם יחרתו על לוח ליבם (הפי ניו) את פסוקו של המשורר הרומאי הנועד אובידי: «איר כוחו של המקרה. תהא חתך נטוייה תמי. הדג ימצא באגם, בו צפית לו פחות מכל».

תר בחיי האדם היא כמעט תוצאה של הגר' לה. מישחק הנישואין דומה כמעט למשחק החברתי, אשר בו מפילים הבחורים גורל, עם איזו בחורה מן הנוכחות בחברה ירקדו (ובמקרים נדירים יותר, אחרי הכוס החמי' שית, עם איזו בחורה יתנשקו).

ייתכן שאין בכך כל רע. הבה בחורים ובחורות חושכים, שממילא אין להכיר בן או בתיווג הכרה אמיתית, אלא אחרי תקר פה ממושכת של חיים משותפים, כך שהני' שואין, אפילו אם באו אחרי שיקולידעת ממושך, דומים ממילא לאותה הגרלה, בה' דל היחיד, כי האדם, שקנה את איגרת הפיס, שקל את מעשהו היטב.

אולם למעשה, אין הדבר בדיוק כך. הצעיר או הצעירה מכירים, בשנות נעוריהם, מאות אחדות של בני-גילם. ההכרה עצמה היא מקרית לחלוטין, תוצאה של הגורל העיוור.

פרדי במקום המתאים: בנשף, שנערך לכ' בוד חתונתם של ידידים משותפים. הריקו' דים באלם סערה, אולם ראשה של בתיה כאב, והיא בקשה את מכריה, שלא יומיניה לרקדו. אולם מאין יכול היה פרדי, שלא גימנה על אלה, לדעת על בקשה צנועה זו? כאשר תופפה בתיה, הרקדנית המוב' הקת, ברגלה את מקצב הרומבה המהירה, גיגש אליה פרדי, אור אומץ והומינה לרקד. הם רקדו להפליא, התאימו זה לזה — לא רק על-פני רחבת-הריקודים.

...והדבר הגדול

מעטים האנשים המעלים על דעתם, אחרי הנישואין, מה היו סיכוייהם המתמטיים ל' מציאת בן (או בת) זוג בישראל. הסיכוי הזה הוא לפעמים כמעט אחד ל-80 אלף. המסקנה ההגיונית: העובדה החשובה ביר

לות בדיוק, מהו הממוצע הישראלי בנקודה זו, אך חידאה, על-כל-פנים, כי הישראלי מרבה בהסברים (ובשכנועים) מידו האמי ריקאי בהיותו נתון באותו מצב, עובדה, ה' קשורה כנראה באופי הלאומי.

● אמריקה, חובבת הסטטיסטיקה, אינה מושכת את ידה משטח זה גם כשהמדובר הוא בעסקים ובסכומי-נישואין. טוען מורה הריקודים הניירורקי הנועד, ארטור מורי: «סיכויך להנשא בארצות-הברית גדולים יותר ב-60%, אם אתה יודע לרקוד». לגבי ישראל, על-כל-פנים, אין לטענה זו רגליים: הישראלי (והישראלית) הממוצע מעריך מעט מאוד כשרון לרקוד. רק ארבעה זוגות, קצת יותר מאחוז אחד, מצאו זה את זה על ה' רצפה החלקלקת של אולם-הריקודים.

אחד מאלה הוא, למשל, בתיה ופרדי אבי' טל. בתיה הארגנטית והשחרחרת רת, בת ה-21, משכה את תשומת-לבו של

אירנה והרמז: חנית הסב

מתי נפגשנו לראשונה? היה זה לפני זמן רב... לפני 55 שנה בדיוק... חייך הרמן פחיונדשטיין, בסובבו את שפמו המכסיף. אומרת אולגה, רעייתו לבנת-השער: «זו נדמה, כאילו היה הדבר רק אתמול: היה זה כאשר אמא לקחה אותי לעיר הסמוכה לערוך קניות. נכנסנו להנות שהיתה שייכת לסבא של הרמן, ושם ראיתי לראשונה אני עדיין זוכרת איך עמד שם ועזר לסבא. הזוג הזקן המשיך להעלות זכרונות, בשכחו כליל את העולם סביבו: «אני הייתי בת 13 וגילך היה 19», אומרת הנברת הקשישה. «חשבת אותך לנחמה מאוד». «היית חנינת מאד בעצמך», ממחר הבעל להשיב על המחמאה. כעבור זמן מה עזב הרמן את העיירה הקטנה בלסוויה ונסע ללמוד רפואת-שניים. כשחזר, היתה אולגה בחורה יפהפיה בת 19. הם לא שכחו

צפורה ואליהו: חשיבת גילי

המלהמה הביאה את אליהו סלוצקי עם חטיבת גולני, לאימארה שמעבר לבראשבע. כריסמל למופת, שם אליהו לב לכל פרט בחיים שהתרחשו במשלת. היה זה הוא, לכן, שקיבל את פניו של הגייץ אשר הגיע זה עתה ממטה החטיבה. מן הגייץ קצפה חזית עליוה, אחת ממזכירות המטה, ששער רותיה הלבניו כמעט לחלוטין מאבק-הדרך. אך גם מתחת לשיכת-האבק העבה אפשר היה להבחין בחינינות הבלתי-רגילה ששפעה מפניה הרעננים. כששאלה צפורה — זה היה, כפי שהסתבר מאוחר יותר, שמה של הנערה — «מיהו המפקד כאן?» לא אחר אליהו להורות לה את הדרך. אם כי היתה זו דרך קצרה מאד, בעצם, רק צעדים ספורים, חשב אליהו בכל זאת שהאדיבות מחייבת אותו ללוות את צפורה למקום. הוא הפך מאז —

העם שלום רב

מכונת מס' 1000 עמדה לפני הבית בעל שתי הקומות בשדרות הקן הקיימת, תל-אביב. בראש פמליא גדולה יצא מן הבית הגבר בחליפה הכחולה, נפרד מן השוטרים, הכריז: "שלום לך, תל-אביב, ולחאי ובניך ילכו אחרי ליישוב הנגב..."

היתה זאת נקודת השיא של מצעדה פוליטית שיכול היה להיות חלומו של תועמלן. אולם תוך כדי חיכוחים מפלגתיים עכורים, (ראה להלן), הכחשות מפלגתיות והתנצלויות אי-שיות נשבר הלך החינוכי, במקום האיש הגדול שפרש לחיי הגשמה וחלוציות, שמע הקהל על אדם עיני, שביקש לנוח, ועל תכונה רבתית לשמירה על נוחיותו ובטחונו בצרף המשורייני.

כשקרא האזרח השבוע, לבסוף, את התי-אור המפוצץ של עתוני הערב על המסע לנ-גב, שוב לא נדלקו בעיניו ניצוצות החלור-ציות. היתה זאת ידיעה מעניינת, חשובה — אך לא היסטורית.

מדיניות הסוס הצולע

כתנין ענק, שהתאבן במקומו, רובץ הב-סיס הבריטי בסואץ: שרשרת של מחנות, בתרמלאכה ומחסנים, הלב והקיבה של צבא שאינו קיים. האנגלים השאירוהו במ-קומו לעת צרה. בשעת חורם, יכולה הית-כה הגדולה בלונדון הרחוקה לשלוח חיי-לים ערומים לבסיס זה. הם יצאו ממנו, כי קצב של דיכוייה ליום, לבושים, מחמושים ומצוידים בכל כלי הנשק של כוח-מח-מודרני, משרוכי-נעלים עד לסאנק צנטר-ריון כבד.

לפי החוזה הקיים, יצטרכו האנגלים לפ-נות את הבסיס סופית בשנת 1956. אולם תחת לחץ התנועה הלאומית המצרית הס-כימו האנגלים למעשה לפנותו בעתיד ה-קרוב. רק נקודות פחותות-ערך נשארו ש-נויות במחלוקת. עם נצחון המצרים בסור-דאן כמעט בטוח שהאנגלים ינטשו את ה-בסיס, אשר לדעת המומחים אין לו ערך בלב אוכלוסיה אויבת. רק טכנאים מעטים, במדים או בלא מדים, ישארו בו.

סיבות לכהלה. המשא ומתן נמשך זה שנים. אולם רק השבוע, לפתע, נשמע קול ישראלי. אגרת נמצאת של משה שרת, שתוכנה נשמר בסוד כמוס ושעוררה הפ-תעה אפילו בקרב ראשי המשרד, נמסרה ללונדון.

לממשלת ישראל היו כל הסיבות להי-בהל. אמנם הבסיס יישאר לרשות הצבא הבריטי במקרה של מלחמת עולם שלישית, אך אין, כל ערובה מעשית שהצבא המצרי לא יוציא ממנו כל טוב במקרה של סכוב שני נגד ישראל. יתר על כן, סימנים רבים מעידים שיש בכוחות הבריטים להעביר את צבאם החונה בסואץ לרצועת עזה — משם לא יוכל לקיים קשר עם הבסיס בעקבה אלא דרך שטח ישראלי.

בכל זאת ספק אם הצעד הישראלי יביא

תועלת. ההכרעות האמיתיות כבר נפלו. התערבות ישראלית רק תתן קלף נוסף בידי הבריטים לסחוט ויתורים לטובת עצ-מם בשלב האחרון. ואילו המצרים יראו בה סכין בגב שאיפתם הקדושה ביותר, להשתחרר מעול כובשים.

העובדות עצמן לא תשתנו על ידי אגרות. עם נצחונה בסודאן ופינוי האנגלים מן הבסיס, תהיה מצרים מרכז הכוח של המרחב. לפני שבוע הציע מוחמד נאגיב הסכם של אי-תקפה עם ישראל, כתנאי לסילוק הבריטים. במצב זה לא כדאי לפ-רש טוב לעלות על הסוס הבריטי הצולע.

יחסי-חוק מלים, מלים, מלים

רשמה של תקרית קיביא בעולם, בה עמדו שירותי ההסברה של ישראל חסרי-אונים מול לא התעמולה האדיר של ארצות-ערב, עודד — לא בלי צדק — ביקורת-חרפה על פעולות ההסברה של ממשלת ישראל.

כמו בכונה להשיב על ביקורת זו, פיר-

המסור של אנשי השגרירות עצמם, עמל-שאפשו להעריכו כראוי רק בהשוואה לנ-ציגי בריטניה הגדולה, למשל, שלא הטר-חו את עצמם לנאום אפילו קרוב ל-300 פעם.

אך אפילו סיכום מעודד זה לא סיפק את דוד גויטיין, ציר מוסמך ושליח מיוחד בשגרירות ישראל בארצות-הברית בעבר ושופט בית-הדין העליון בהווה. קבע הוא, באסיפת הוועד לקשרי ידידות ישראל-אמ-ריקה: דרושים כלי הסברה חדישים. אין תועלת רבה בחבורות-יש להרבות בהופ-עות ברדיו ובטלויזיה, הופעות אישיות משכנועות.

קיבל את ההנחה בשבוע שעבר: ראש-הממשלה-למעשה, משה שרת. נאומו הח-רף בפני עתונאי-החוק (בין השאר, על המצב בגבולות), צולם והוקלט לצורך שי-דור טלבויה, יפאר בעתיד הקרוב את ה-סטטיסטיקות החדשות של שגרירות י-ש-ראל.

רבים החושבים, כמו המלס, שערך של מלים אינו גדול. נראה שמערכת ההסברה הישראלית עומדת לקבל הנחה זאת. הקץ

פוזת בן-גוריון כשרה בוקר
חשובה, אך לא היסטורית

סמה החודש שגרירות ישראל בארצות-הברית דיווחשבון מפורט על פעולותיה.

קובע הדו"ח: נציגי ישראל בארצות-הברית לא התרשלו כלל, נאמו 2452 נא-מים, הופיעו 336 פעם ברדיו ובטלבויה. מספרים אלה אינם כוללים עדיין את יבול-הנאמת המבורך של שליחי ישראל במ-דינת-הדולארים. אין הם אלא פרי עמלם

הבעיה העיקרית שעמדה על סדר-היום היתה חמורה ביותר: לא מכבר רמו בי. גי. לכמה ממקורביו, כי זמן קצר לאחר פרישתו (ראה לעיל), יש בדעתו לכתוב מאמרים מספר בעתונות. היה מקום לחשש כי במאמרים אלה יוסבר הרקע האמיתי לפרישתו, בצורה שלא תנעם לכמה מנהיגים מכובדים ביותר. מנ-היגים אלה הטילו את כל משקלם בפגישה זו כדי למנוע את בן-גוריון מצעד זה. רמזו לו כי יש בדעתם להטיל צנזורה על דבריו, במידה שיישאלו למערכות דבר והדור.

העתונאי מטעם. ביום ו' הופתעו קוראיו (המעטים) של הדור למקרא מאמרו של מזכיר המערכת, לוי יצחק הירושלמי, בו נדרש בי. גי. לתת את ההסברה האמ-יתית על הסיבות שהניעו אותו לפרוש. היה ברור שמאמר זה, בו הודה איש מפא"י רש-מי בפעם הראשונה שיש לבי. גי. סיבות אחרות, מלבד הרשמיות שפורסמו, לא נכתב באופן מקרי, קיבל השראה ממקורות מקור-בים לבי. גי. עצמו.

לא פחות רבת-משמעות היתה הסתייגותו המפורשת של המאמר מהודעת לשכת העתו-נות הממשלתית, שהכחישה את תוכן ראיונו

של בי. גי. עם עורך ידיעות אחרונות (העו-לם הזה 840).

ריח הכביסה. באפס של מנהיגי מפא"י עלה ריח הצחנה של כביסה גדולה. אותה מתעתד בן-גוריון לכבס לעיני העם כולו. הגדיר אחד מהם את המצב: "איש כה אי-מ-פולסיבי כבן-גוריון, שידועים לו כל הסור-דות, עלול להיות מסוכן מאוד."

הם החליטו לדרוש מבי. גי. להעביר את הכביסה למקומה הקבוע, בחדר האחורי, טענו שכראש-ממשלה-לשעבר חלה עליו חו-בתי-השתיקה, לפחות משך חודשים מספר. טענותיו של בי. גי. כי "אז כבר אהיה אורח פרטי", הושבו ריקם.

אנשי המנגנון הביאו גם אסמכתות היס-טוריות וחוקיות לטענתם. אחד מהם אף הרחיק לכת, טען: "שימוש בסודות רשמיים על-ידי אדם שלא בתוקף תפקידו, מהווה עב-ירה על החוק". סיפר אחד המשתתפים: "לא היו תוצ-אות. בי. גי. הבטיח שיחשוב בדבר, אבל אני כלל לא אופתע אם נזכה בקרוב בארץ-לפרשת ידיעות אחרונות במהדורה רחבה הר-בה יותר."

השם הטוב

סעיף שני בסדריומה של הפגישה (ראה לעיל) הסעיר את ההותות לא פחות. בעוד שחלק מהנוכחים טען כי יש להחזיק בקו הנוכחי, לפיו זיכיוו של ברמן (העולם הזה 842) מהווה נצחון מוסרי למפא"י, סברו אחד-רים שהפגישה כולה למרות הויכוח (המס-תניג), רק הוסיפה לשם הרע של המפלגה. בפרט עם פרישתו של בי. גי., טענו הם, יר-דה נכונות הציבור להעניק למפא"י אשראי מוסרי, ויהיה עליה לשמור על שמה הטוב בכוונותיה היא.

ההחלטה היתה פשרה מפא"ית אופיינית: ברמן יתפטר תוך זמן קצר, יקבל, כנהוג, שליחות רשמית כלשהי לחוץ-לארץ.

הכנסת

לא אתה. אתה!

במקלט אפל נשמע לפתע קולה של עלמה צעירה: "תוריד את הידיים! לא אתה, אתה!"

את הבדיחה הזאת הוזכרה השבוע סי-עת מפ"ם, כשהטילה על חברה הערבי ה-י שחררה, רוטסום בסטוני, לעורר את עניין-כפר ברעם המארוני, שפוצץ על ידי הממ-שלה ושתושביו גורשו (העולם הזה 834). התנגדותה של מפ"ם למעשה כה מחפיר-היתה הגיונית: הוא עורר את התערבות האפיפיור, גרם לזעזוע אנטי-ישראלי בצ-בור המארוני בלבנון, שאהר בעבר את ה-צינויות.

רק פרט אחד עירער במקצת את עמדת מפ"ם: ארכת הכפר נלקחה על ידי קבוצ-השומר הצעיר.

מינוסים

אורח'י כבוד

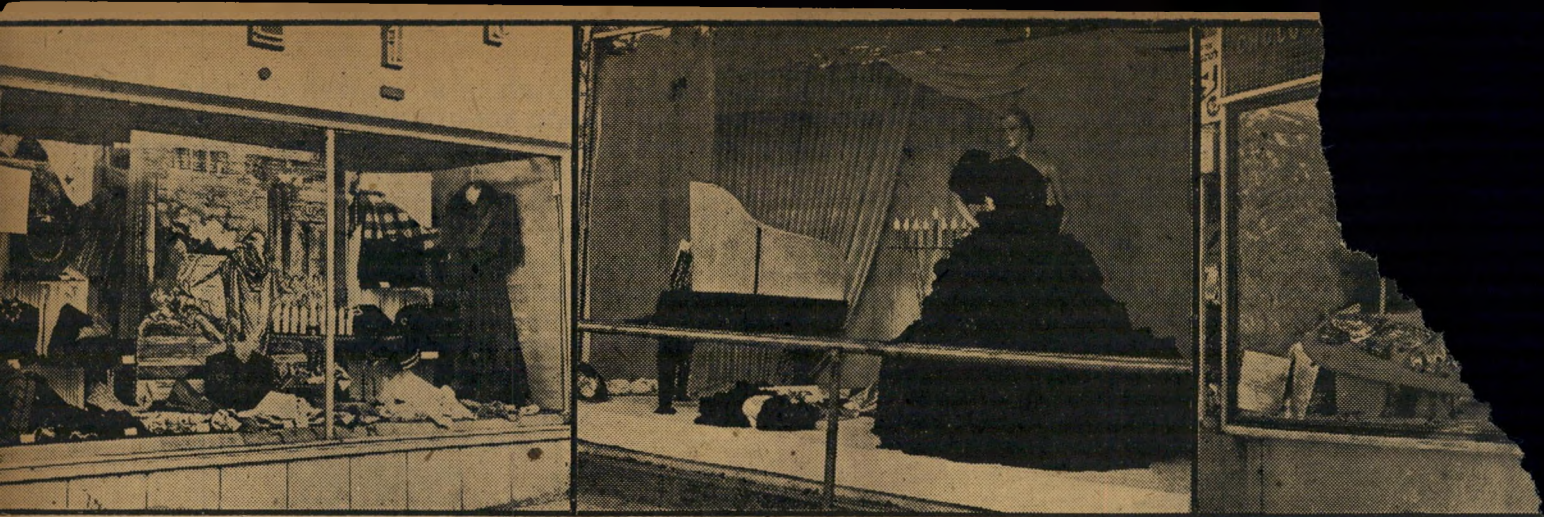
לפני שלושה חודשים ושבוע ערך מח-מיר ראשיד אבו-עלי אבו-רגוש, נשיא המו-ר עצה המקומית של כפר, מסיבה לחברי מערכת העולם הזה ולכמה עתונאים אח-רים שהגנו על הכפר. תוך כדי שיחה הבי-עו הנוכחים חששות חמורים לגבי המשכת פעולתה של הממשלה נגד משפחת אבו-גוש, אך הבטיחו שלא יעזבו לנפשם את השבט היהודי שעמד לצד היהודים משך 170 שנה.

למחרת יום המסיבה הוגלה מחמוד רא-שיד ושללושה חבריו לנצרת וסביבתה. משך שלושה חודשים זכרו הנוכחים את הבסתחם. העוול שנעשה לאבו-רגוש הפך מרכז של מערכה צבורית חסרת-תקדים במדינה. היא לא נחתימה בנצחון מלא. כי כל זאת הצליחה: מעשים גרועים יותר נמ-נעו, הוכחו שדעת הקהל הערבית לא תס-בול שרירות בלתי-מוגבלת.

השבוע ערך מחמוד ראשיד שוב מסיבה. שוב נוכחו אותם האורחים, וקומץ אנשי הציבור שנחננו יום לפעולת ההגנה. המוכ-תר שחור לביתו הודה במלים נרגשות לי-מגיניו, לוחמי אצ"ל וחברי משק הראל ה-שמאליים-קיצוניים, העניק להם את אורחות הכבוד של הכפרי. אמר עבד-אל-סאלם אבו-גוש, איש לח"י ששיחרר את גאולה כהן:

• בין החוכים בתואר זה: העורך ה-ראשי וראש המערכת של העולם הזה, או-תם הזכיר מחמוד ראשיד במלים חמות, איחל להם החלמה מהירה מפצעיהם.

חלונות הראווה הזוכים: עזית, משי זקם, אינור

...תגרו את התיאבון...

58%, טונה אחת של יונקוס הנאספת בש"ה מספקת כ-500 ק"ג צללוה. מכיון שאפשר לצפות ליבול של 3 עד 6 טונות יונקוס לדונם שלוש ארבע שנים אחר זריעתו הראשונה, אפשר לצפות גם, באותה חזאות, ליבול צללוה של 2 וחצי טונות, בממוצע, לדונם. יבול זה עלול ליכנס לקופת האוצר, במחיר הנהוג של 40 דולר הטונה, עד לעשרה מיליון דולר באם ייורע היונקוס על שטח של 100 אלף דונם. הקפיצה הפתאומית, מ-500 דונם ל-100 אלף דונם, אפשרית בגלל תכונה יונה קוסית מיוחדת במינה: בדיוק כמו גידול אחר המצוי בערבה, עץ התמר, ניתן גם היונקוס להשקאה במים מלוחים, שאינם חסרים בערבה.

מסחר

חלון אל המערב

שעה שהכסף זרם בשפע מיד אל יד, לא דאגו רוב החנויות למראיתן של חלונות הראווה. הלוקחות היו נזהרים בהמוניהם, שילשלו בהתלהבות לקופה שטרות כחולים וחומים, אם רק השיגו משהו תמורתם. אך לדולר הכיסים הכללי החזיר לחלונות הראווה את כבודם ואת צורמם. הם חזרו להציע לעוברים להשיגם כל טוב, בתנאי שישכמו כמובן להפריד מתוכן ארנקם. אם לא, יסתפקו לפחות בראייה. חלק גדול בשינוי זה יש להתאחדות הסוחרים ולמזכירה הנמרץ אפרים גומן, שלקחו לידיהם את היוזמה להכריז על תחרות חלונות הראווה בימי חנוכה. מאות חנויות נענו לקריאתה של ההתאחדות, הזמינו דקוראטורים מיוחדים, ולפעמים אפילו ארכיטקטים, כדי להשיג עבור חלונן את הפרס הראשון. **הסכמה נלהבת**. נושאם הראשי של החלונות היתה פנורת החנוכה המסורתית. בעוד חנוות הפרחים שהשתתפה בתחרות, השיגה במקצת דמויות חנוכה לפאור חלונה, הציבה בתאדם, חנות חדשה לבגדי גברות, חזית מפוארת של המקדש, כרקע לשמלת ערב כחולה, חסרת שריוולים. לעומת זאת, קישט אינור את חלונותיו בתמונות אחדות מחיי מתתיהו ובניו, הדגים בזאת את ההתפתחות הענקית שחלה במלבושי גברים וגברות מאז ועד ימינו. חנות הממתקים היחידה בתחרות, סניף אלנבי של עליה, הרכיב את חנוכיתו המתוקה בצד ראשים כמעט אנושיים כחולי עיניים סוכריות, התחבב בכך על הילדים שעברו ברחוב. רחוב נחלת בנימין לא פיגר אחרי אלנבי, נלחם בו מלחמה נואשת כמעט. סביבנו (המשך בעמוד 10)

על גדות הים התיכון חלפו שוב על פני הבחורים השוופים — אך הפעם בכיוון ה"הפוך". הסירה הקטנה והאמיצה חצתה את הים הכחולים כשסידרתה ומסרתה שבו. רים: עוד לפני שהספיקה לתכנן את חצי יית האוקינוס, כבר התערערה ללא תקנה. רק חלק אחד, אולי החשוב ביותר, ביצודה נשאר שלם ובריא: רוחם הגאה של הנערים. אך בזו בלבד קשה להפליג.

"אנחנו עוד נתרחק ממך בכיוון הה"פוך", אמר השבוע שלמה לויצקי, בהע"פ פו מבט אחרון על נמל קליארי באי סאר-דיניה, שעה שהרוח הנוחה הרחיק את הספינה במהירות מפתחו.

התחנה הבאה: מסינה. "ובעוד חולש", כתבו הבחורים, "באחת השבתות, כבר נירכב לשבת יחד על כוס קפה".

חקלאות

הפרט האשמה

מתוך הסיכום המעציב, אך האמתי, כי קרוב ל-14 מיליון דונם, שהם 70% משטח המדינה, אינם ראויים לכל שימוש חקלאי; מסתגל לעתים רחוקות פרט משמח. פרט כזה מראה על-פירוב אפשרות של כיבוש השממה הישראלית, המקיפה את רוב השטח דרומית לקו מגדלאשקלון בית-גוברין, על ידי גידול בעל אפשרויות קיום מיוחדות במינה.

השבוע שוב הגיע תורו של הפרט המ"ש. אנשי המועצה המדעית ובראשם ח"ר קר צעיר, ד"ר מנחם לוי, הגיעו למסקנה סופית כי 100 אלף דונם אדמה בערבה ניר תנים לעיבוד בגידול העלול לא רק לכבוש את השממה, אלא גם להפיק ממנה זהב בשיעור הלא-מבוטל של עשרה מיליון ד"ר לר לשנה.

בניגוד לחזונות לעתיד המושמעים בפי שרים רחוקים מן המציאות, יכירו החוקרים להסתמך על עובדות ממשיות. הם מצאו סיבה מספקת לכנות את גידול ה"פלא לא בשמו הרגיל, יונקוס, כי אם בשם יותר מפואר — המפרנס הפוטנציאלי של הנגב.

תכונה יונקוסית. היונקוס, צמח רב-שנתי ששמו העברי הוא סמר-החוף, מצוי כיום על לא יותר מ-500 דונם. עובד זה זו היא תוצאת בורות הבדווים, אנשי הנגב, שלא ידעו מה שיוצעים חוקרי ה"מועצה המדעית: היונקוס מכיל את חומר הגלם החשוב ביותר לתעשיית הנייר, את הנופים המוכרים של החופים האירופיים הצללוה, בריכוז גבוה מאד, 47% עד

דו"ח לודרמילק. כותב המחבר, שיצא תחודש לארצות-הברית לשם היסול עסקיו לפני שובו ארצה כדי לקבל על עצמו את הנהלת המחלקה (החדשה) להנדסה חקלאית בתכנון: אם תבוצע תוכנית החולה תוך ניקוז, השקאה וזיבול מתאימים, יהפוך ה"איזור ל"גן-עדן בועיר אנפין". גילו של גן-העדן הישראלי — בדיוק אחוז אחד של שטח המדינה.

עבודה

שאגות האונות

משך שנהיים נמנו בשלוה שני האריות. הסתדרות העובדים הגישה מדי שלושה חדרים את תביעותיה להעלאת תוספת היוקר, בהתאם לעליית מדד יוקר המחיה, ואילו תתאחדות בעלי התעשיה, מצדה, אישרה את ההעלאה ללא דבורים רבים. את תוספת היוקר היו חברה מכניסים ממילא בחודש הבא לחשבון הוצאות הייצור, מעלים בהתאם לכך את המחירים.

אולם לפתע פקח אחד האריות את עינו: מחלקת העבודה שליד התאחדות בעלי התע"ה נזכרה כי לשיטת העלאת המחירים האוטומטית אין עוד מקום במצב הכלכלי החדש. היא הודיעה להסתדרות על אי-הסכמתה לחידוש החווים הקולקטיביים, לפיהם מובטחת תוספת היוקר, לקראת השנה הבאה.

במקום הגנה, התקפה. האריה ה"שני ידע מנסיונו כי ההתקפה היא ההגנה הטובה ביותר. ההסתדרות לא הסתפקה הפעם בתביעה לחדש את החווים הישנים, דרשה בלחץ המפלגות השמאליות שמפא"י חוששת להגברת השפעתן, להכניס שינויים לטובת הפועלים. השינוי העיקרי הנדרש: לבטל את המקסימום של 800 פרוטה לכל נקודה של האינדקס, להעלותו עד ללירה ו-200 פרוטה. הפירוש האמיתי לדרשה: תוספת היומר של בעלי משכורות גבוהות ומשפחות גדולות תגדל בהרבה לעומת זו של נמוכי המשכורת.

לאחר שנכשל נסיונם של התעשיינים להעביר את כל הבעיה לטיפול הממשלה, שלא היה לה כל חשק להכניס את ראשה שאינו-בריאי ביותר למיטה כה חולה, יש להניח ששני האריות, שעד כה הסתפקו בנמנות צרורות, יעברו לשאגות הגונות ואולי אף ללטישת ציפורניים.

מסע ישראלה

רוח נ"ח

הנופים המוכרים של החופים האירופיים הצללוה, בריכוז גבוה מאד, 47% עד

לה ובמוחמד נביאו, ידידותנו לא נתערערה!

פיתוח

העדן הישראלי

לטר קליי לודרמילק, הלא-יהודי ה"מריקאי בעל תכנית רשות הירדן, לא בו את השנתיים בהן שימש כיועץ משרד החקלאות. הוכחה מדעית, מספרית ומח"ר קלאת לכך הוא מגיש בגליון הסתיו של רבעון האגודה לחקר עתיקות ישראל, בו פרסם השבוע את מסקנותיו הראשונות על סקר קרקע ישראל.

הסקר, שהקיף את עשרת מיליון דונם הקרקע צפונית מבאר-שבע, חילק את ה"ארץ לעשרים אזורים. כל אזור כולל חלק או את כל 13 הסוגים והתת-סוגים של קרקע לפי החלוקה הלודרמילקית — מה"עירית, "קרקע טובה, שטוחה, ניתנת ל"עיבוד ללא אמצעי שימור מיוחדים", ועד לזיבורית, "קרקע רעה מאד עם מעט או לא-כלום שימוש משקי, טובה רק לגנים טבעיים, שימור חיי-החבר והקמת מרכזי נופש".

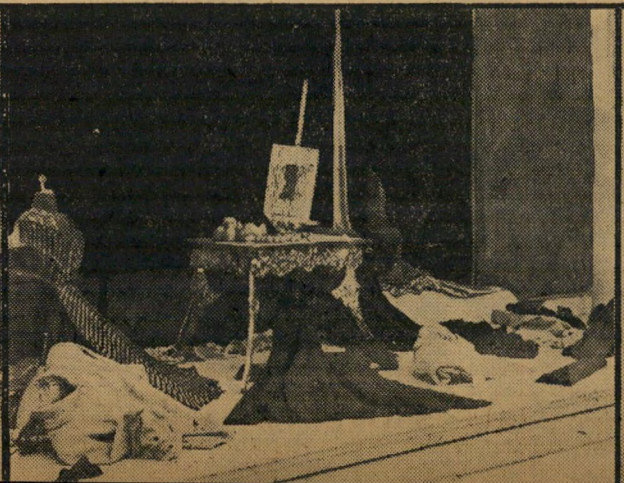
גם תפוחים ואגסים. האזור בו דן הדו"ח של לודרמילק במפורט, הוא אגן החולה, אחד מעשרים אזורי הסקר, בן שטח שלמעלה מ-200 אלף דונם. באזור מבורך גשמים (450—650 מילימטר לשנה) אמושב אקלים (טמפרטורה ממוצעת בחורף — 13 מעלות) זה קל לגדל שני יבולים לשנה, להצליח במטעי פירות נשירים (כתפוחים ו-אגסים) ולקצור יבולי שיא של מספוא ה"אפלה.

לודרמילק שאינו מתעלם ממפעל החולה, שייבש 65 אלף דונם למטרות חקלאיות ו"יאפשר בכך הקמתם של אלפיים משקים נוספים, אינו מסתפק בו. לדעתו טובים 150 אלף דונם משטח האגן לעיבוד חקלאי באם יסוקל חלק ניכר של האזור מן האבנים, יושם קץ למכת העכברים ותובטח הספקת המים הדרושים.

אין חשש רב למחסור במים, המצויים באגן החולה בשעור של 600 מיליון מטר מעוקבים לשנה. אוצר אחר המצוי באגן והמסתכם במאות מיליונים הוא הכבול, ש"אוצרותיו בחולה נאמדים בין 330 ל-550 מיליון טון ושטרם הוברר למה הם טובים יותר, ליבול או לדלק.

אחר סיכום סקר מבטיח חרודות בצורת ירקות זה, אין פלא על סיסמת הסיכום של

• מלה תורכית, תמגדירה שטח, אותו חודש שור משך יום עבודה מציינת כיום שטח של אלף מטרים מרובעים.

בפרס העליזה, הצוהלת, עיר האורות. ישנם רחובות אחדים שאינם שמופיעים אורכה רב. אלה הם הרחובות בהם השתכנו היהודים, פלימי מלחמה ברובם. יצרו להם מחדש מרצונם הטוב את הגמו ואוירתו. את כתובתו של הרובע הזה מכיר כל תייר אמריקאי המבקש להחליף את כספו בשער הבלתי־רשמי. אך המרנסקציות הנערכות ברחובות אלה אינן רק של חילופי כספים - המסחר עוסק גם בחבילות מזון, שעונים, מצלמות - למעשה, בכל. פינה זו אין בה כדי להחליש את הידיים האלמוניות הכוחכות על כתלי פריס את המלים "יהודי. לך הביתה" או "יהודי מזהסו". פרי נגע אנטי־שמי.

רח' ליליינבלום, פריז

מאת

מקסים סלומון

והירו אותי: "אל תלך לרובע היהודי לשאול שאלות. ובפרט, אל תהיה חכם ותתחיל לצלם. בסופו של דבר עוד ישרו לך את המצלמה ואת עצמות".

אך המקרה אינה לידי מישוה שהיה בדר' ו לרובע היהודי להחליף דולארים והסכים צרפתי לחברתו. נדברנו שגם אני אעמיד מי אמריקאי.

יירדנו בתחנת המטרו שטלה, מרחק כמה ארבע מאות מטרים מהרובע. ביציאה מהתחנה, על רחוב מודע־ענק של קוניאק מוטג, התנוססו כתובות באדום: "Jud go home" (יהודי, לך הביתה)*. החחרתי במקצת. סיגריה בידו רעדה. הסתכלתי מסביבי בח' היה: האם גם האחרים רואים זאת? אך עבור רגע שבתי והשתלטתי על עצמי. נכחתי, כי רגש הנחיתות הלאומי, שמעולם לא היה בי, צף וועלה מחדש מתחת לסף הזרה, מקום בו שכן במסחרים מזה כמה דורות.

300 המטרים, שהיה עלינו לעבור, היו חד הקטעים המענינים של פריס: כמה אמות בנינים עתיקים וחדשים, כמה מאות נות היסטוריה צרפתית.

נעלם וועקסלען?

נכנסנו לרחוב צדדי, ופתאום, בשניה אחת, בר לא הייתי יותר בפריס. כמו מתוך ה' דמה הגיח לפתע טיפוס המוכר לי יפה. נשימה אחת ובשלוש לשונות פנה אלינו: "נעלם וועקסלען?" ("change money"). עת: מטר שהתקדמנו לתוך הרחוב, נט' ו' אלינו עשרות גברים, שלא היו צריכים זכריו על עצמם כיהודים, הציצו החלפת זפים, מסעדות כשרות, מצלמות וחבילות ון.

נכנסנו לאחד מבתי־הקפה. מלויי הציץ בי קסו כדי להיווכח שזוהי הכתובת אשר נהג לו בניו־יורק. הקפה היה כמעט ריק. דה הבר ישבו שני יהודים לבושים היטב, ברו אנגלית במבטא אמריקאי ושתו קפה. ל אבועותיהם התנוססו טבעות זהב עבות, שובצות יהלומים. ליד שולחן אחר ישב ג שדיבר גרמנית ואכל דגים ממולאים. ים נוסף עמד ליד הבר, ששה בעצבנות יסית קוניאק, בוז אחר זוי, כשהוא ממש יי פעם את כיס מעילו.

הוא הופיע

הזמננו קפה. המלצר ניגש למכונת ה' קספרסו, ואשה שעמדה לידו ניגשה אלינו ו חשה לנו כדבר המובן מאליו: "הוא תי י יבוא!"

אחרי לגימות אחדות נוספות של קפה, רה האשה. "היום זה רק 380 פרנק לדור' זר", אמרה. "אם אתם לא מעונינים, לא יא שתחכו".

אנחנו העדפנו לחכות, אך לאמריקאים ש' שבו קודם לכן נמאס כבר. אחד מהם הוציא קס ציקים לתיירים של אמריקן אקספרס,

* על משקל הסיסמא הקומוניסטית: אמריקאי, לך הביתה!"

חתם עליהם ומסר לאשה. זו הוציאה מחוץ תה 37 אלף פרנקים בשטרות גדולים וספרה אותם לידו של השמן. התפתח ויכוח קולני. הוא דרש 38 אלף פראנק עבור 100 דולאר והיא בשלה - 37 אלף ואף פרוטה יותר. לפי החוק הבלתי־כתוב של שוק הכסף ה' שחור, מנכים 10 פרנק על כל דולאר עבור ציקים של אמריקן אקספרס.

כעבור רגעים אחדים הופיע "הוא". כולם התנפלו עליי כעל מציל ומושיע. לא הבנתי מדוע. הרי ברחוב הסתובבו מאות יהודים שהכירוני בקול כי הם מחליפים כסף, אבל את שמתיהם אין למצוא משום־מה בפנקסי הכתובות של התיירים האמריקאים.

ילד קטן ושטרות גדולים

יצאו לרחוב האפוללי. בפינת הרחוב עמ' דו עשרות יהודים, רובם ככולם לבושים מעילי גברדין הנראים כאילו נקנו מאחת החנויות ברחוב אלנבי בתל־אביב. הם החז' זיקו את ידיהם בכיסים, הוציאו אותן רק כשהיה צורך להעביר כסף מיד ליד.

מרחוק, מבלי לשמוע את הדיבורים, היה הדבר דומה להצגת פנטומימה: ידים בכי' סים, ידים יוצאות מהכיסים, בידיים חבילות שטרות, הידים מקבלות דולארים, הידים מוסרות חבילות פרנקים, הידים סופרות במ' הירות את הכסף וחוזרות שוב לכיסים.

ילד קטן, בעל עיניים שחורות וקורות ופיאות ארוכות, עמד ליד אחד היהודים ו' החזיק במעילו. עיניו הנוצצות עקבו אחרי השטרות הגדולים העוברים מיד ליד.

כתובת תחת כתובת

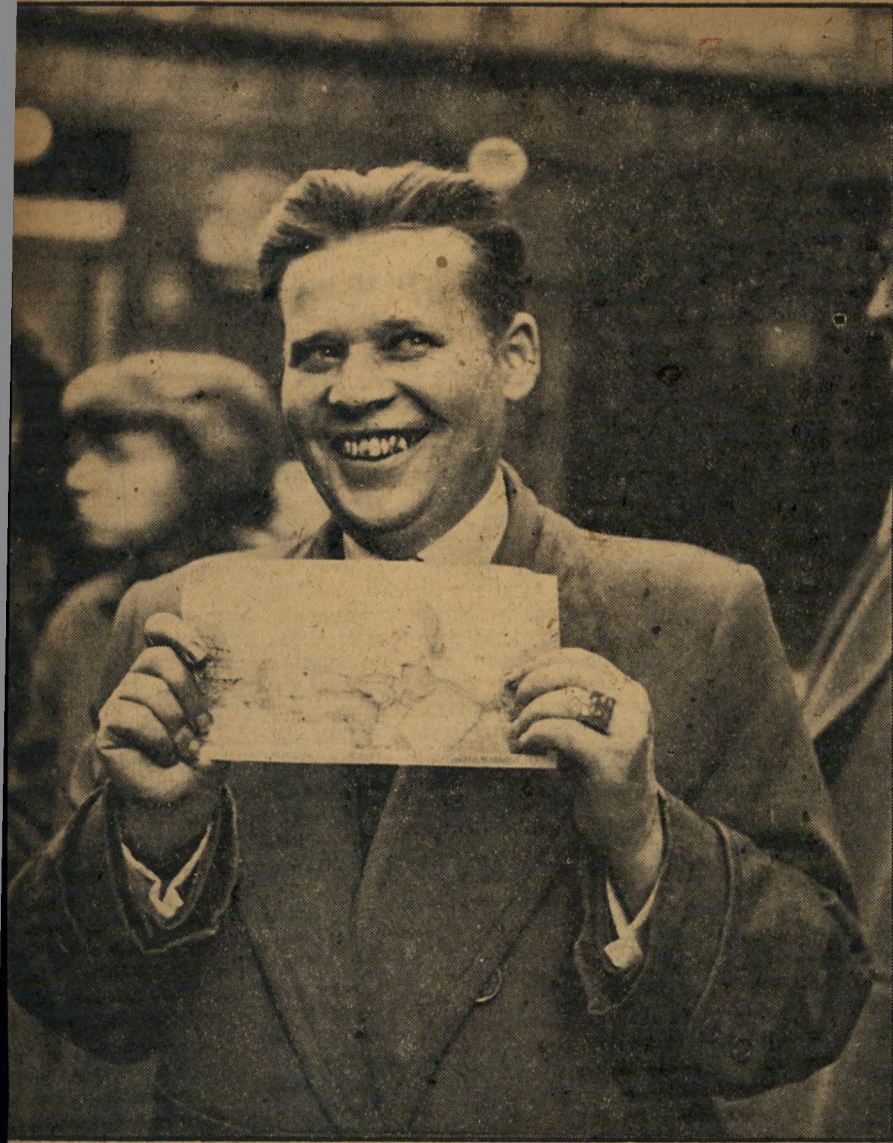
לפתע הרגיש מישוה במצלמה שלי. קמה בהלה כללית. אחדים היו אדישים, אך כמה מן הנוכחים איימו עליי, ואילו אחרים כיסו את פניהם. רק בזמן המהומה השגחתי כי שניים מן הטיפוסים מוכרים לי עוד מרחוב ליליינבלום בתל־אביב.

בצידי השני של הרחוב התלחשו שניים שלושה טיפוסים, מן הצעירים יותר בחבורה, והחלו מצביעים עליי. הרגשתי שהגיע הרגע להסתלק. התחלתי מתקדם בזהירות לעבר רחוב ריבולי, בהסתירי את הפילמים המ' צולמים בגרבי.

החשש היה מוצדק. בהגיעי לפינת הרחוב בה נגמר הגיטו ומתחילה פריס, זינקו עליי שניים מהם ניסו לחטוף את המצלמה. ידי' די תפס אותה והחל בורח ואילו אני יצאתי מידיהם רק אחרי מכות אחדות.

ברחוב עמדו שתי נשים צעירות ועיינו במפה. "אולי אתה יודע", שאלו בצרפתית רצוצה, "Rue du Roi de Sicile?"

כעבור ימים אחדים סיפרתי לידיד את רשמי. בין היתר הזכרתי את הכתובת בע' פרון אדום ליד תחנת המטרו. הוא לא הא' מין לספורי, החליט לראות זאת במז עיניו. כשהגענו למקום, נוכחנו כי מישוה מחק את הכתובת "Jud go home!" אבי בגיר לבן הסיף כתב יד אחר מתחת למ' חיקה: "Sale juif" ("יהודי מזהסו").

מאז יצא ממחנות ההסגר, חי אברום גודל, מזה 7 שנים, בפריס. הוא עוסק בכל, מכיר כל אחד מאנשי מקצועו. את שער הדולר ידע להגיד מיד גם אם יעידוהו בחצות הלילה. "לעלות לישראל" אמר, "לשם מה? אני לא ציוני ויש לי וויזה לאמריקה. אבל כאן טוב לי."

שאי רק למחצה, בבתיקפה מלוכלכים וחשוכים או בבתים טים לנפול, עזובים כמעט, מתנהלים העסקים השחורים, מוברים כספים, שטונים, חבילות מזון ושאר מיני דברים.

הנשים העוסקות במסחר השחור, זקנות כצעירות, הן מעטות, אך פעילות לא פחות מהגברים. יתרון המיוחד: מקומות מחבוא יעילים לשטרות הכסף האסורים, כגריבים וחזיות.

את ילדיהם לוקחים אנשי השוק לרחוב אתם. בין אלפי השטרות, גול וממחנך הדור הצעיר הזה.

על האסליז מתנוססת עדיין הכתובת "כשר" אך בתוכו נמכר גם בשר סוס לקונים יהודיים. היהודים בצרפת הם ליברליים בדברים כאלה.

החלק הבלתינפרד של רובע יהודי גלולי: חנות למשלוח חבילות מזון לישראל. אך אינו מהססות לעסוק גם בעסקים נדיבים פחות.

ברובע היהודי גם בית דפוס מיוחד לו, בו אפשר למצוא אותיות דפוס עבריות. בפריס מוצאים את פרנסתם כמה עתונים אידישאים.

ברחוב rue de rosiers (שמאל) בנויים הבתים בטיגון צרפתי.

(המשך מעמוד 7)

מסתובב והמורא של חזקו משך אליו יניים רבות, בעוד שמשי זקס הצביע על קשר שבין המשי השחור שלו לבין אולמי מוסיקה, על ידי הצבת פסנתר (דומם) בצד דמות עטופה השחורים התגייסים. אמר חיים לבנון, ראש עיריית יפו-תל אביב חלקו את הפרסם לזכרים: "הלואי והיו אלגונותיכם מקושטים כך משך כל השנה וזה. יהיו רחובותינו יפים, ואז יגרו חלונות הראווה את תאבונם של הצרכנים, והתיירים באים אלינו ישיארו את הדולארים שלהם בכיסיהם". המשתתפים נעצו בראשם לאות הסכמה נלהבת.

לשון

לב, לא נפש

לא לחינם פנה חגן בניה, גנרל המשקיפים, לאוניברסיטת אמסטרדם בבקשו קצין עיתונות לאיחודי ויודע עברית. בניה, ש"צה"ל לעמוד על תגובת העיתונות העברית לפעולתו, לא בחר בפקיד יהודי שנייטר ליותו מוטלת בספק, חיפש לכן בין בוגרי ה"אוניברסיטה ההולנדית שנתפרסמה במכון למדעי המזרח שלה.

השבוע ניתנה הוכחה כי אוניברסיטת אמסטרדם מחנכת יודעי עברית הטובים ביותר שאשר תפקיד קצין עיתונות. ההוכחה באה בצורת עכנד דוקטור של צעיר הולנדי, לב ולבב בתנ"ך, בו סקר, ב"60 אלף מלים, המזרחן הצעיר פ. ה. פון מייאנפלד את השימוש במלים לב ולבב ב"14 ספרי התנ"ך, כמו המצרים, מייאנפלד, שלא דלג על אחד מ"840 הלכות המופיעים בכתבי הקודש מלב האדם שיצרו רע מנעוריו (בראשית) ועד

דם אינה מוזכרת מעולם בקשר ללב, תמיד בקשר לנפש.

תחבורה

תחנות-ירוק

שוטר כחול-כנען התכופף מעל לסוסו הלבן, ביקש מנהג המונית את רשיונו. לאחר מכן משך מכיסו האחורי את פנקס הדו"ח, צירף לרשיון המותר טופס ממולא. היה זה הקש ששבר את גב המונית. בשעת הבוקר המוקדמת כבר נחו בתיק רשיונו של דניאל פורד שלושה רפוסים טריים. כל השלושה הגו בעבירה אחת: חנייה במרחק קטן מ"15 מטר מתחנת אוטובוס.

התפרץ הנהג: "ואיפה עלי לחנות? באחיר? אסור לי לחנות 15 מטר מפניות הרחוב. זהו המקום בו ניצב העמוד תחנת האוטובוס. 20 מטר ממנו ניצב עמוד נוסף, ולאחרי — פינה חדשה. בכל מקום שאחנה, יתנו לי רפורט".

כמנהגו, לא התפעל השוטר מן ההתפרצות, הציע לנהג שיסביר את הסברותיו בבית המשפט. פורד החליט לבצע זאת.

הוא התקשר עם עורך-דין דוד גנור, שחקר את הבעיה, מצא שחלק ניכר מתחנות האוטובוסים של דן, המוצבות אחת בקרבת השניה, אינן רשומות כחוק במשרד התחבורה, מכונות למנוע באופן מלאכותי את שירות חניה למוניות השרות. פסק הדין היווה תקדים חשוב: פורד זיכה, נפטר מתשלום הקנס.

משטרה

הילד החמישי

אדם כסוף רקות, רזה וגבוה, עמד לבוש במדיו הכחולים, הביט בדממה בשוטרים ה"מוליכים את כלביהם לשדה האימונים. לעמ' נואל גינמן לא היה עוד כלב. הגון, זהוב העור וחום-העיניים, שכב בקבר במרחק מט' רים אחדים.

עמנואל ואשתו חנה היו ביום ה' בתל אביב, עסקו בעריכת קניות, כשנכנסו נהגו לחזר המשמר בתחנת המשטרה בבית דגון, מקום מגוריו הקבוע של הזוג, סיפר כי זה עתה דרס כלב, שקפץ ישר מתחת לגלגליו. "אינני יכול אפילו לחשוב עדיין על אימון כלב אחר", אמר עמנואל בקול נמוך. "אולי אחריכך. במשך שנים, מאז היוונו בן חור" שים אחדים, אימנתי את דגון. מאז ואילך עברנו תמיד יחד". הם ביצעו במשותף עבודות רבות, מגילוי חברת רצח בע"מ (העור לס הזה 834) ועד להחזרת ילדות תורעות לחיק אמן, כמו חנה'לה גרפינקל, תינוקת ממושב חבצלת, אותה מצא דגון בפרדס, במרחק 2.5 קילומטר ממקום מגוריה (ראה תמונה).

אטרה חנה, אשתו של עמנואל: "יש לנו ארבעה ילדים. דגון היה החמישי. הוא לא יכול היה לדבר, אך פרט לכל הבין הכל". באחד הכלבים רבצה בשלוה כלבת הזאב דיצה. היא לא ידעה עדיין שהתאלמנה. ארבעה כלבלבים זהובי-עור נצמדו לחזה. חן חדשים מספר יתחילו אימוניהם. עד אז, מק' וויס מפקדיו, יתאושש עמנואל מכובד המה לומה, יאמן אחד מהם להיות ראוי לאביו.

אסונות

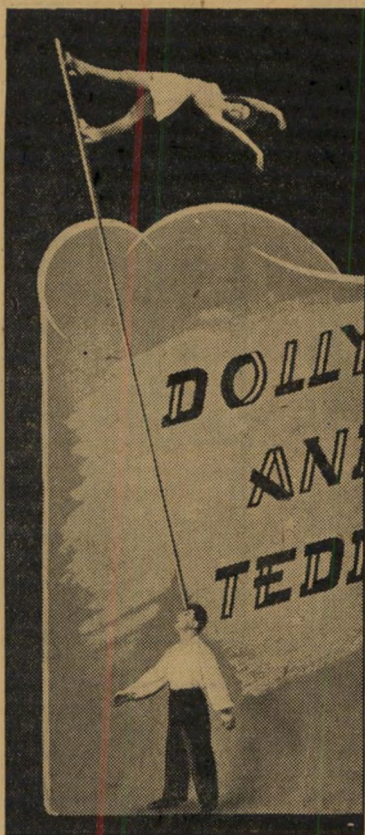
ההצגה חייבת להימשך

התופים הגבירו את תיפופם והקהל עקב בנשימה עצורה אחרי נערה חנינית, דקת גו, שטיפסה בחיך על פניה המאופרות, על מוט האלומיניום הדק לגובה שמונה מטרים. צעיר חסון ונמוך החזיק את המוט בשידוי משקל על גבי מצחו. כשהגיעה הנערה לקצה המוט, הכניסה את רגליה לשתי לולאות, התכופפה לאחור ופרסה את ידיה. הקהל פרץ בתשואות סוערות.

ליוטה וארמאן ברנאר, זולי ופרדי, לפי שמם המקצועי, באו לישראל מליאון שב צרפת רק לפני שבועיים. האקרובטים הצעיר רים, שנכנסו למקצוע כרום בני אומנותם כבר בגיל רך, נפגשו בעבודה משותפת, ב"אחת הלהקות בצרפת, לא נפרדו עוד מאז. קול התופים התחלף בהאלס וינאי רך, כאשר החל ארמאן לסובב את צירי המוט על מצחו ולנוטה חנה למעלה, כשלעניה צף במטוטטש העולם שמתחתיה, במהופך. עורקי צווארו של ארמאן התנפחו מן המאמץ, אך הוא היה רגיל לכך.

הכנורות השתתקו. באותו זמן חלה במקום רחוק מאוד תקרית בלתי נעימה. משחו התקלקל מתחנת הכוח רידנינג. באולם

הזירה שטרון גרם קלקול זה לתוצאות מחרי דות: כשכבה האור, לפתע, נשמעה צעקה מקפיאת-דם וקול נפילה כבד. הכנורות השתתקו באימה. כשחזרו האורות לדלוק, כע" בור דקה, ראה הקהל את ארמאן כפוף ליד גופה של ליוטה. מישוה קרא לרופא. אך המול שיחק ללוליינית הצעירה. בשעת נפילתה הספיקה עוד הקופצת המנוטה להתפך, ליפול על רגליה. למרות כאב חד בג' בה, לא עזב החיך המקצועי את פניה שהחזיר ויורו מתחת לאיפור. עוד באותו הלילה יצאה

לודיינים ליוטה וארמאן ברנאר
צעקתה של אקרובטית

במית"החולים, עמדה על דעתה לחזור למח' רת לתוכנית: "ההצגה חייבת להימשך", אמר רה בחיוכה הרגיל. "במקצוע שלנו, אסור לספור יותר מדי על המול, אך לפעמים הוא מזעיל בכל זאת".

משפט

דו-קרב ממונע

בימי הביניים היו האבירים מופיעים לדר קרב, התשובה הגבוהת היחידה על עלבון, כשהם רכובים על סוסיהם. נהגי המוניות בתל-אביב מצויידים בכלי התחבורה חדיש יותר, אך לא תמיד הם נמנעים מלחדש את המסורת העתיקה של הדו-קרב.

העלבון שגרם למאבק היה ממש ביותר: נוסע שמינה לדרוך ססת משום מה על מכוניתו של ליאון זנדרברג, נכנס לזו של אנדריאס גרוסקן. ליאון לא הסכים שיתחרו בקלות כזאת על שרותו. הוא פתח את דלת רכב האויב, משך מתוכו בכוח את הנר סע כאילו היתה זו חבילה. בצורה זו היה הנוסע גניע בחדאי במהירות רבה למוניתו של ליאון ומשם אולי לבית חולים, אילמלא קם להגנתו אנדריאס, גבר חסון כבן 30, שכבוד נוסעיו יקר לו ממש ככבודו. הוא דחף את החבילה פנימה למונית, ניסה להתנועע את מוניתו.

במקום מדים, מעשים. אבל גם ליאון איננו ירוק במקצוע. הוא מיהר להעמיד את מוניתו על שאנדריאס לא יוכל לזוז ממקומו. היה זה מעל לגבול כושר הסבל של אנדריאס. הוא יצא מן המונית ודפק בדלת בכוח. ליאון עשה ממש כמוהו. התפתח ביניהם ויכוח קצר, בן שני משפטים בלבד: "מי אתה חושב שה'ה'?" "מי אביך?" אחר, בהתאם למסורת העתיקה, קימצו השניים במלים, פתחו במעשים. בעיטה מוחצת של אנדריאס הפילה את ליאון על המדרכה לשווא וזעק מכאב. אנדריאס חזר למוניתו חיך בהתנצלות לעבר הנוסע שהביט במת' רחש באותה חדרה בה הביטה בשעתו ה' בתולה על האבירים, שאל אותו למחוז חפצו. הנסיעה, לאנכוחו, לא היתה ארוכה ביותר,

הכניסה לו רק חצי נקי של 24.5 ל"י, בתאריך מאוחר. השלום ישעיהו הראל, החמרתו בדין, משום קציה מצד הנתקף, אר רוצה שפסק דין קל להתיחס אל נוסעיהם כא

נקודת התורפה

שני תיקים הונחו בשבוע פט השלום ישעיהו הראל. האחד מכונת, השני בגניבת אופנוע. רים נאשם אדם אחד: ייגאל חלוצני, צעיר ותמיר קומה, שחינויותו הן מבצע למדי הסוהר הצבאיים. הוא סבלנות שעה שהשוטף קרא עד תום ההאשמות. כשהרים השופט את עיניו, בצעיר מבט חריף, השיב לו מבטו התמיס. עליו כמעט, של ייגאל: "אני מודה בשתי ההאשמות. כבוד השפט", אמר עוד בטרם נשאל, "ואני רוצה לומר כמה מלים".

השופט נתן את הרשות.

"יש לי חולשה אימה למכוניות ולאופנועים", הסביר ייגאל. "אני לא יכול להתגבר על זה, כבוד השופט. אתה מבין איני מתכוון לשדוד אותן עולמית. זה יהיה נגד סעיף 270 של החוק הפלילי. אני רק שואל אותך לנסיעה נעימה. במקרה זה נסעתי לי חיפה וחזרה. מזג האוויר היה נהדר".

אם פושע, אז מוכן. בעוד שביט המשפט רעם מצחוק, ניסה השופט להמשיך את הדיבור ללא חיך: "מהיכן למדת את מספר הסעיף? אתה לומד משפטים?"

"לא, אדוני", הסביר ייגאל. "כבר האשימו אותי פעם בהאשמה דומה במשטרה הצבאית. אבל גם שם רק שאלתי את המכונית. מזג האוויר היה..."

השופט חיך את סנטרו המרובע, החליט לדחות את המשך המשפט עד לקבלת החומר מהמשטרה הצבאית. כשגוע החיך האחרון, אמר לקהל: "כולכם ראייתם אותו. הוא בחור פיקה. אם יתפך לפושע, יהיה פושע מסוכן. כדאי להקדיש לו תשומת-לב מיוחדת להור דמנות נוספת. אולי אין זה מאוחר מדי, עדיין".

הווי

עניינים

בתל-אביב סירב שופט-השלום להשאיר מחוץ לבית-הסוהר את שומר משרד החוץ שגנב את שעונו של משה שרת, בניגוד לבקשה מפורשת של שרה-החוק.

הכר את אילנה

בירושלים סירבה המוכרת בתערוכת תמונות לתת אשראי לאחד השרים, משום שפיקפקה בזהותו אחרי שהוברר לה ש' אינו מכיר את חברתה אילנה, העובדת ב' משרדו.

לאט לאט

ברביבים הציע חבר, למען הקטנת תקציב ההשקעות, להקים את האליבטור (מעלית מכנית) של אסם התבואה בשנתיים — משך השנה הראשונה את האלי, בשנה ה' שניה את הבטור.

פרוצה קוראת לגוב

ביפו התלוננה פרוצה שגבר התעלס עמה באהבים, לקח עמו את כספה במקום ל' השאיר לה מכספו.

הארץ

ישיבת מועצת הבטחון בין מקורות ה' ירדן (ידיעות אחרונות).

מזני כהן, ירושלים

הישיבה הנכונה במקור הנכון.

מטרת הנסיעה היתה הגברת השיח

של זנות ישראל (מעריב).

יואל מרקוס, תל-אביב

למה להשמיץ? נקרא לזה שליחות.

עורכו הראשי של כתב העת הצרפתי

"קונסטלסיון" הגיע ארצה לריקוד קצר

(מעריב).

רחל בס, תל-אביב

באת לעיר, לך בדרכיה.

תחזית מזג האוויר: מאה (הבוקר).

מרדכי ורשהימר, ירושלים

... אחוז

קרן תחת קרו

מבקר לאירגיל בהצגות בכורה הופיע בפרימירה של יס' ובית בתיאטרון הקאמרי **ישראל גלילי**, גדול הבלורית חבר נען ומנהיג מסי' 2 של הקיבוץ המאוחד, יושב באחד התאים, השקיף בעיניים שופטות על המחזה, המתאר חי קיבוץ (ראה תיאטרון).

ימים אחדים לפני כן, ביום עיון באפעל, התפתח בינו לבין מנהיג מסי' 1 של הקיבוץ המאוחד, **יצחק טבנקין**, כסוף השער הדליל, דושיח מיוחד במינו, ששימש את נחתה משעשעת באמצע נאומו (הארץ למדי, כרגיל) של טבנקין, אמר טבנקין: "אנחנו נקריין על יהודי אמריקה גדולה מדינית". חשבות גלילי: "הם יחירו לנו קרנות". טבנקין: "הם יהיו קרן-השפע". גלילי: "ואנחנו קרן-הצבי".

בתום נאומו של **מנחם** (המרד) **בנין** בעיר סליסבורג, ברודוויי, דרום-אפריקה, ניגשו אליו 6 שוטרים בריטיים, שהופקדו על שמירת הסדר באולם, לחצו את ידו בחום, סיפרו לו שבשעתו שירתו בארץ-ישראל, חיפשו אותו על מנת לאסרו.

בהירושלם **יוסף אברג'וש** (שער העולם הזה 826) להסביר מדוע גזו את שממו, צימצם את שיתחו עד מחצית, חיך לוחם לחיי לשעבר: "היו כאלה שטענו שיש להשאירו כמות שהוא, ואילו אחרים הציעו להסירו לגמרי. החלטתי לעשות פשרה".

כשנעצרה, במקרה, שירת משטרה לפני בית מוכתר אברג'וש בשעת סכס חלוקת אורחות כבוד לחברי הועד הציבורי (ראה בדמוניה), שאל עורך-הידון **שמואל תמיר** (העולם הזה 830) את מפקדה: "האם באתם כדי להפריע למסיבה?" תשובת המפקד, סגן-מפקח-חמוני ירושלים **יהודה פראג**: "חס ושלום! אולי לא שמעת, אבל במדינה הזאת יש דמוקרטיה".

עם חזרתו של **המשיח**, תושב רחובות שחור-הקן, לחדשות (העולם הזה 841), גילו כמה מיוצאי עיר-מולדתו, בנגיף הלוכית, את פרטי זהותו. שמו: **ציון נמני**. מקצועו: הטרומשיחי: חייט נשים. חובבותו: הטרומשיחית: התאגרות.

כוכב תחת כוכב

אחר שהצייר הירושלמי הצעיר **יוסי שפרן** דחה הצעת עיתון-ערב לקריקטורה יומית ("כולם מכירים אותו כצייר המצחיק, לכן החלטתי לצייר רק ציורים רציניים"), קיבל הצעה קוסמת יותר: הוזמנת מכרים לבקר באביב בארצם, הולנד.

אריה (הייתי חודש ימים עולה חדש) **גלבלום**, כתב הארץ בארצות-הברית לשעבר, התחייס להצעת ערוכו (העולם הזה 839) ביתר רצינות, חזר בשבוע שעבר ארצה, אך לא ביקר בימים הראשונים לשובו במע-

רגע דרמתי של "קרורו". נגד מכבי פתח-תקוה שנערך במגרש הפועל ביפו. חיים בוך שוער מכבי פתח-תקוה מתכופף לתפוס את הכדור שנשלח לעברו מימין על ידי המגן הימני של "קרורו", בעוד שאנשי ההגנה של מכבי פתח-תקוה, בתוכם ישראל בן-דרור (במרכז) לא הספיקו להתאושש.

ספורט

כדורגל

עושי הלהים

לאורחים עבור ההצגה המשעשעת, הובילו על כתפיהם את לארטה אל חדר ההלבשה, שיבחוהו מבלי שיבינו אף מלה אחת. לתשבחות מסוג אחר, זכה אברהם בנדורי, שוער המצטיין של מכבי, כאשר נשאל: "איך היה?" השיב כשהוא נושם בכבדות: "אינני יודע כלום".

הלקוח צודק תמיד!

"או שתתנו לי מקום לשבת עבור שתי הלירות ששלמתי, או שתחזירו לי את כספי בחזרה", רטן גבר בגיל העמידה כלפי הסדרנים במבואות איצטדיון באסה ביפו, כאשר נערך השבוע משחק השני של קרורו נגד מכבי פתח-תקוה.

הוא לא היה מקרה בודד בים האינסור ששרר. מאות רבות של אוהדים וסקרנים ניצלו לחזות בלהטוטי האורחים מארץ הי-אמונה, יצאו במפתח-נפש מהאיצטדיון, ודרשו מהקופאים את כספם עוד בטרם שרק השופט להתחלת המשחק.

המגרש שהתאים ברוחה למשחקי ליגה רגילים, היה הפעם חסר-אונים מול זרם האדם ששטף אליו. זרם זה לא בא כדי לחזות במחויקי הגביע הישראלי, שאף במי קום זאת לא להחמיץ שעה וחצי של שעשוע מצד הברזילאים. **גלילי-ים מול קרח**. המנה שהוגשה על מגש כסף שוב היתה גרושה מטעמים והקהל וול אותם בתיאבון. שוב היו הישראלים נתונים בלחץ כבד כמעט משך כל 90 הדקות, הצליחו, הודות למרץ הרב שהשקיעו, למנוע את הבקעת שערם.

שוערם גבה הקומה והחסון של מכבי פתח-תקוה, חיים בוך היה או כוכבם העיקרי, כאשר חסף את כל הכדורים שנשלחו אליו. לרבות אלה שהגיעו, למזלו, ישר לידו. כמו גלילים היתה האורחים לעבר שער המקומיים, ניסו לשווא לשבור את הקרח הקפוא. "אם שייץ גלור היה משחק אתם, היו כבר שמונה שערים", העיר חסיד מן היציע. אולם למרות התיקו המאופס, היתה תגובתו של הקהל אוהב-השערים בלתי רגילה. ההנהגה הרבה מלהטוטי קרורו חיפתה במידה רבה על מאון השערים האפסי, ופרט לאלה שחזרו הביתה מחוסר מקום, היו למעשה הכל מרוצים: הברזילאים, הישראלים, הי קהל וגם... סופרי-השטרות, שנוכחו כי העסק הסתכם ברווחים הגונים, כמעט בלתי צפויים מראש.

איך הרווחים? בבית המלון הירקון, לאחר כשעה, לא נראה עוד האורחים עייפים, עשו הכנות אחרונות לקראת בילוי מוצאי שבת בתלאביב. הם דברו על כדורגל, על מקומות קדושים ועל ישו, אך חזרו תמיד לנושא העיקרי: "גו, איך הרווחים?" התשובה, כמובן, היתה חיובית, והם היו כנראה גאים על כך, הגיבו ב"חיי הקופה!" סיסמה משכנת מאוד לגבי שחקנים מקצור עייים. עוד יותר הוכיחו האורחים את הקשר בין המטבע והכדור, כאשר הסביר להם עתונאי את חוות דעת הקהל המקומי על מספר השערים שהבקיעו, השיב קשיש הקי בוצה, החלוק מרכזי והגו קון (28): "הי לקוח צודק תמיד!"

העתונאי לא התלהב מהתשובה, נזכר כי האורחים ממשיכים בדרכם לתציהאי השכן, שם ודאי לא ילקקו דבש, העיר לקון: "גורא אם תאמר נאם בברכה-ה-הברזילאית שש-

צעיר בן 21, שחום עור, לבוש חולצה כחולה בעלת המספר הכולט 5, השתעשע משך דקות עם הכדור, גרר אותו כרצונו סביב רגליו כשחיוך משתפך על פניו. אילמלא העובדה ש-25 אלפי צופים נלהבים לכדורגל, ששילמו מחירים גבוהים עבור הכרטיסים, היו נוכחים באיצטדיון הרמתגני בשבוע שעבר, לא היה איש מאמין שאין הוא צופה באמון קל של קבוצת כדורגל, אלא במשחק ממש, שקדמו לו רעש ותעמולה בקנה-מידה אירופי.

ביקורה של קבוצת הכדורגל הברזילאית קרורו מפורט-אלגרו היה אפוף משך ימים מסתורין. הכדורגל מהיבשת הדרום-אמריקנית עדיין לא נראה בארץ. הקהל ידע כי הוא טוב, אך כמו ול קהל בעולם סגד לשמות המפורסמים. קרורו היתה מלה חדשה עבורו לחלוטין, צלצלה מוכרת פחות מואסקו זה נמא, פלאמינגו או סן-פאולו. לא היה זה פלא, לכן, שרבים ניבאו שחורות ליבואני הקבוצה, עסקני מכבי פתח-תקוה. גם היבואן מספר 1 של קבוצות-חזק, חפציה כהן, צונם הגוף והמשופם לא היה משוכנע, בבוקר המשחק הראשון נגד מכבי תלאביב, אם שתי רבבות הלירות שסיכן ישובו לקופתו. פניו הצוהלות לאחר המשחק ענו על השאלה. 50 אף עינים משתוממות חרו בתמהון אחר להסוטים, מהירות תנועה ונתורי שח קים של 11 שחקנים מקצועיים. היתה זו הצגה מושלמת שמטרתה, כמו בהצגת קרקס רגילה, היתה להלהיב את הקהל, לתת לו את התמורה המקסימלית עבור מחיר הכרטיס ששילם.

בהכרה, גלילי-ים. מזג האוויר כאן נהדר, אמר נאדור-פראסט לארטה, כוכב הקבוצה בעל המספר חמש, תוך כדי משחק, לחברו שרק מימינו. "זה עוד לא כלום", אומרים חבריו של לארטה, "הוא מסוגל לשיר, לנגן, ולאכול ובאותה עת להוציא משווי-משקלם שלושה מירבייו".

הכדורגל המזור והמשונה התחבב מיד על הקהל הישראלי, הוכיח, כמו קבוצת הכדורסל הכושית גלובסטרורס מארצות הברית, כי להטים משעשעים ומלהיבים, ביחוד כאשר היריב נושם בכבדות ללא יכולת להפריע להם.

משך 90 הדקות היו אולי חמש שייכות לשחקני מכבי תלאביב. ובגוד לכל משחקיהם הבינלאומיים בעבר, נאלצו הפעם המכבים להשתמש בתכסיס הלא-אהוד: "גירוס".

רק פעם אחת, בדקה ה-24 של המחצית הראשונה, הציל שייץ גלור את כבוד הכדורגל הישראלי כשהבקיע שער נפלא. אישר בכך את הבטחתו המפורסמת לא להשאיר אף שוער זר בארץ — "מיחם". נצחונה של קרורו (2: 1) היה אמנם נצחון מינימלי על אלופת הארץ, אך הכל הודו

* על שמו של המאמן ג'יי-בית-הלוי, שנקלט לאחר המשחק ישראלי-יוגוסלביה, בו העמיד כמעט את כל קבוצתו ברחבת השער, שמר על ידי כך בהצלחה על תיקו מאופס.

השוער חיים בוך זינק באופן שהיה יכול להכניס אותו בכבוד גם לתחרויות קפיצה זנובה, כדי לתפוס כדור גבוה ברגע של ריכוז כוחות מסוכן ביותר של אנשי ק. רורו-ב. בשער מכבי פתח-תקוה.

מוחמד מוסאדק בעתון מצרי בחשאי, לבית הספר

במרחב

איראן

האדם השלישי

שני גברים שולטים באיראן. האחד הוא מלך המלכים, צעיר שהצטיין במידות באיטיות החלטיות — פרט למקרה אחד, כשברח מארצו במהירות מפליאה. השני הוא ראש המשלה מייג'ר-גנרל (רב-אלוף) פאולולה זאהדי, אדם שהחלטותיו המהירות ידועות היטב לציבור הגבירות המפוקקות בסהרן. אולם שניהם לא ידעו, השבוע, מה לעשות בגבר שלישי, שכבה והתעלף חליפות. שום כוח לא עמד מאחורי מוחמד מור סאדק. אך מאינדונזיה ועד מארוקו היה הזקן המצטיין בגבור המוני. איש לא חשב שהיה פילוסוף כמו גאנדי, לוחם כמו אתאטורק. אולם הוא היה האיש שתלש את זנב האריה, שגירש במו ידיו את הכובש האנגלי. אומנם, תוך כדי כך גרם לפשיטת-רגל ארצו, אך מוקרסה עד קובלאנקה סבורים הבריות שחרות לאומית חשובה מן הדולאר בכיס. **הפתח והפחתה.** מוסאדק המנוצח לא היה רק גבור לאומי, האיש שרגליו נכבדו על ידי גמדים שכירים. מוסאדק היה גם טיפוס חדש באסיה ובאפריקה: האדם שאינו נופל לתוך הפח המערבי, ולא לתוך הפח הרוסי.

רבים באסיה, וגם במולדת של מוסאדק עצמו, הלוחמים המוכנים לחבק את הדוב הרוסי כדי להימלט מן הגשר האמריקאי. האריה הברברי או אפילו התרגול הצרפתי. רבים גם האנשים היודעים להעריך דולאר. פאולולה זאהדי הוא הטיפוס המושלם מן הסוג האחרון. כשאסר על ידי האנגלים בימי מלחמת העולם השנייה, כחשוד באהדה לנאצים, נמצא ברשותו אלבום שלם עם תמונות של זונות עירי. לפני כן נודע כאדם שהחרים קרונות של חיסה, מכר אותה תמורת ריאלים מצללים לאוכלוסיה הרע' בה. אולם הוא שלט בצבא. אפילו אחרי שנאסר על ידי מוסאדק, הוסיף לתת הור' ראש לקצינים.

עצם בגרון. אולם אפילו אחרי שהכידון המנופף בדולאר שלח את מוסאדק לבית הסוהר, נשאר הישיש כעצם בגרון הממ' שלי. אי-אפשר היה לבלעו ואי-אפשר היה להקיא. שחרורו היה מחולל מהפכה. המ' שבת משפטו רק נתנה לו כמה לתעמולה, הזדמנות נוספת לזכות בהערצתם (המהולה בצחוק) של תושבי המרחב ועתונותה. הפת' רון הטוב ביותר נשאר זה שהוצע מראש על ידי האנגלים: להחביא אותו במקום שקט, לתת לו להישכח מעצמו.

אלא שמוחמד מוסאדק משחרר ארצו בכוח המעוץ, אינו דמות הנשכחת בנקל.

אוגאנדה

גלות לקבאקא

אוליבר ליטלטון רצה להיות שר האוצר הבריטי. מאחר שכסא זה כבר הובטח קודם לכן למישהו אחר, נמסר לו כסא שר המושבות. איש אינו יכול לדעת אם השר המאוכזב היה מצליח בכספים. אך אין ספק שהוא חופשי מכל כשרון לטפל במושבות. זה עתה השתתקו הדי ההתפוצצות ב' גויאנה, שם גירש ליטלטון את הממשלה וביטל את החוקה (העונם הזה 836). לפתע נדהם בית-הנבחרים הבריטי לשמוע שבחלק אחר של העולם אירעה התפוצצות נוספת, סולק מושל מקומי שני. המושל שהוגלה מארצו הראה את פניו השחורות בלונדון. היה זה מוטיזה השני, הקבאקא (מלך) של בוגאנדה, ממלכה אוטונומית במרכז אוגאנדה הבריטית.

סדר תמורת זהב. תדהמת חברי הבית נגרמה על ידי ידיעתם שמוטיזה הצעיר (רק לפני 11 שנה הגיע לגיל המלכות) היה תמיד ידיד הלבנים.

לא היתה זאת דווקא מסורת משפחתית. המלכים של בוגאנדה כוננו בארצם שלטון יציב ומסודר עוד לפני שהגיעו אליהם הסו' חרים הערבים הראשונים. מוטיזה הראשון נתן למיסיונרים הנוצרים להיכנס לארצו, אך בניו ערכו בהם שחיתות, שרפו את הנוצרים חיים. הם נעזרו על ידי הנוצרים עצמם, ששחטו איש את רעהו, שעה שלא היו עסוקים בשחיתות מוסלמים או בהישח' טות על ידם. כמו תמיד, היה מוטל על האנגלים להשליט סדר בארץ, תמורת זהב, הכותנה והקפה שמצאו חן בעיניהם. הדבר לא מנע בעדם להבטיח את הארץ כבית לאומי לתענואי חינואי בשם תיאודור הרצל.

פליטת פה. בזמן האחרון קלטו אווני בני אוגאנדה שמועות שלא מצאו חן בעי' ניהם. בדרום הוקמה פדרציה של אנשים לבנים ברודזיה, שריכזו את האיש השחור. בצפון הובטחה עצמאות לאיש השחור בסודאן ומה שטוב לשחור בסודאן, למה יהיה רע לשחור באוגאנדה?

אבק השריפה השחור הודלק במקרה. אולי בר ליטלטון השתתף בסעודה חגיגית בלונדון, ביקש לומר כמה מלים עליונות. שלא בכוחה הפליט את התקוה עצמאות הלבנה של רודזיה תכלול ברבות הימים גם את אוגאנדה. לבני אוגאנדה לא היתה זאת שמועה משמחת כלל. לא היה להם כל חשק להיבלע על ידי מתיישבים לבנים. הם לחצו על מלכם, והמלך הודיע ששוב לא ישתף פעולה עם ממשלת אוגאנדה. הוא הוגלה, אחותו מתה משבץ-לב.

לא היתה זאת הפתעה בשבילי. דווקא לכן נדהמו האנגלים. אם מוכן מלך שחור להיות מגורש מארצו ובלבד שלא לריב עם שוחרי-החרות בארצו, משמע שאין הוא מאמין שהשלטון הלבן יאריך ימים. לא היה זה הרהור נעים — לשלטון הלבן.

דרום-אפריקה

החייט הצבאי המפואר

אדם המטייל ברחובות יוהנסבורג יכול היה לחשוב בטעות שהקורפוס האפריקאי של המרשל רומל כבש את הארץ, אחרי ש' נכשל במסעיו בצפון היבשת. כי הרחובות היו מלאים חיילים שהבשו את הכובע המ' פורסם של חיילי רומל, בעוד שאחרים לב' שו את המדים הישנים של חיילי מוסולוני. היה משהו סמלי מכון בהחלפת המדים. כי יחד עם המכנסים והכובעים הוחלפו גם הרבה שמות. גדודים שנשאו שמות מפ' ארים של צבא הוד מלכותה, נקראו פת' אום על שם בוגדים ומורדים, שנתנו יד ל' גרמנים בשתי מלחמות-העולם, הוצאו להור' רג ביריה. הדבר גרם להתפטרות קצינים רבים ממוצא בריטי, לשמחתו הרבה של שר הבטחון. כי זה, אדם בשם אראסמוס, רצה ביוק בכך: שצבא דרום-אפריקה יחול מ' להיות צבא בוריי-אנגלי מעורב. יהיה חייל טהור של בורים המכירים אפריקאנית.

הצבאית מוז' הצבאית. תחילה סולקו מן הצבא כל הקצינים שהצטיינו במלחמה נגד הנאצים. הוחלפו בקצינים שהתגוררו ל' מלחמה זו, או ינקו את חלב האם שעה ש' סערה. אולם השיא הושג כשהופשטו חיילי הגדוד הסקוטי מעירייה-הם. "שר הבטחון אינו אלא חייט צבאי מפואר" — צעק ראש האופוזיציה, אולם שר הבטחון

רק צחק. "אם יצטרכו חיילינו לצאת למלחמה נגד חיילי בריטניה הגדולה", העיר באירונ' יו, "יגרומ הדבר למבוכה, אם חיילי שני הצדדים ילבשו חצאיות סקוטיות!"

מאחר ששר הבטחון הוא אחד המנהיגים המבקשים שארצם תפרוש מחבר העמים ה' בריטיים ותהפוך רפובליקה, היה עוקץ מיר' חד באירונ'יה זו.

צרפת

קול או נפש

אין מוסד בעולם היכול להשתתח לכנסיה הקתולית. כסירה בים סוער, היא עולה ויורדת עם הגלים. מתאימה את עצמה לרוחות המשתנות. היא שרפה את מייסדי המדע האירופי וטענה אחר-כך שאותו מדע עצמו מוכיח את צדקתה. היא כרתה ברית-שלום עם המשטר הפיאולרי, ואחר עם אויבו, הקא' פטילוז. עתה, כך נדמה, נטויה ידה לברית עם הקומוניזם.

כך לפחות חשבו כמה כמרים קאתוליים, שקבלו לפני 10 שנים רשות מיוחדת מטעם הכנסיה להקים מסיון מיוחד במינו בפריו. המטרה היתה להודו את תוך שכונות הפור' עלים, להביא את תורת ישו לעמלים, שהמיר' רוהו ביהודי אחר בשם מארכס. השיטה: הכמרים עצמם הפכו פועלים, השתתפו בכל השמחות והיסורים של פועל רגיל, רכשו את אמונם של הפועלים האחרים.

קומוניזם ונשים. משך כמה שנים הצ' ליה המיסיון עד אין שיעור. הכמרים-הפור'

פרסומת הקברן צ'אמברס

באדילאק, ג'נרל
עלים היכו שורשים בשכונות חסרות' האלוהים. מאות כמרים צעירים אחרים דרשו את העברתם למיסיון זה, בו ראו תשובה משכנעת ויחידה של הכנסיה לקומוניזם. אולם לכל הצלחה יש גבול, וכמרים אלה עברו גבול זה. שנים מהם נאסרו שעה שהשתתפו בהפגנה קומוניסטית שהיתה אס' רה מטעם הממשלה. 18 חתמו במשותף על מאמר בעתון קומוניסטי, שהתקיף בחרי' פות את האגודות המקצועיות הקאתוליות. פות אחרים נטשו את הצלב בכלל, החלו עובדים במפלגה הקומוניסטית. לפחות חצי תריסר עזבו את המקצוע כדי לשאת נשים. זה היה יותר מדי, אפילו לאפיפיור הסבילני. הוא דרש לפזר את המיסיון. אלא שהכנסיה הצרפתית לא רצתה להרחיק לכת עד כדי כך. היא רצתה רק שהכמרים לא יעסקו בפוליטיקה. לכן יצאו החורש שלושה חש' מינס צרפתים לרומא, לשכנע את האב הקדוש. התוצאה היתה פשרה, נצחון האב המתקדם בכנסיה. אולם לדעת הכמרים' הפועלים הרגה הפשרה את רוח המיסיון. כי היא התירה להם רק לעבוד עבודה חלקית בבתי החורשת.

לעג מנהיג קומוניסטי: "קל להיות פועל, כשיש לך דלת אחורית פתוחה!" ואילו

הכמרים הממורמרים שאלו: "מה רוצה הכנסיה, קולות בבחירות או נפשות?"

בריטניה

מחתרת סקוטית

בית-המשפט העליון של סקוטלאנד לא ידע מה לעשות. הוא כבר ראה משפטים מכל הסוגים. הוא עוד לא ראה משפט מסוג זה שנתגלה לעיניו הפקוחות בתמהון.

גבורי העלילה היו כמה צעירים סקוטיים, שביקשו — כמו סקוטים רבים אחרים — עצמאות יותר גדולה לארצם, ה"משועבדת" לפראים האנגליים. באחת האסיפות שהיתה מוקדשת למטרה זו, ושהתקיימה (לשם חס' כון) תחת כיפת השמים, הכירו בצעיר חסון. הצעיר רמז להם שאין טעם להרבות במלים. הגיעה שעת המעשים.

במכונית משטרה. הצעירים טענו אחר-כך שידעו מיד שאותו טיפוס היה סוכן המשטרה, וכי החליטו לעשותו לצחוק. לשם כך הקימו יחד עמו מחתרת. הסוכן הביא להם כמות של חומר נפץ (מוזיק' ונפצים. אנשי המחתרת שמחו מאוד.

התוכנית היתה, למראית עין, לפוצץ בניין ממשלה, גשרים ורכבות. לשם כך נתבקש הסוכן להביא עוד כמה חברים, עד שרוב חברי המחתרת היו בסופו של דבר בלשים. אולם בינתיים רכשו הלאומנים האמיתיים כמה אצבעות של חומר נפץ מקורי, ושני אקדחים בלי כדורים.

ביום הגדול, שנועד לפיצוץ בנין מרכזי באדינבורג, עלו כל חברי המחתרת על מכו' ניה, שסופקה ברוב אדיבות על ידי הסוכן. היתה זו מכונית משטרה, והנהג היה קצין בולשת. חברי המחתרת העמידו פנים כאילו לא ידעו זאת. עברו את כל העיר, עד שנפלו לתוך מארב של המשטרה ונאסרו כולם. הסוכנים הפכו עדים, האחרים נאשמים.

מי את מי? השאלה שעמדה לפני ה' שופט: מי, בעצם, רימה את מי? האב הפיל הסוכן את הלאומנים בפח? או שמא נפל הוא עצמו בפח של הלאומנים, שביקשו, לדבריהם, לעשות את הממשלה לצחוק ול' גלות את השיטות המתועבות של המשטרה? חבר המושבעים זיכה את הנאשמים מה' אשמה של קשירת קשר, אך מצא אותם חייבים בהחזקת נשק. לא היה זה חומר הנפץ המזויף שסופק על ידי המשטרה, אלא האמיתי שגרש מן הצד. המושבעים לקחו בחשבון שמחתרת אחרת פוצצה לא מכבר תיכת דואר ציבורית, שנשאה את הכתובת, "אליזבת השנייה, מלכה". מאחר שהמושבעים היו כולם סקוטים, יתכן גם שלא רצו כי הוצאות המשפט תחבובנה.

ארצות-הברית

עלמה ערומה

העלמה היתה ערומה, בעלת הקימורים הנכונים במקומות הנכונים. היא קישה לוח קיר יפה. הסימא היתה: "גופות של צ'מברס" לא היתה זאת פרסומת של מו' עדויל'ילל מפוקק. היתה זאת פרסומת של קברן.

פלישת הקברנים לשטח הפרסומת לא היתה מקרית. כשנים האחרונות הפכה הקברנות בכל רחבי ארצות-הברית לתעשייה חשובה. נשמתו של המת עוד לא הגיעה לשערי שמים, והקברן כבר הופיע בשערי בית משפחתו עלי אדמות. הוא שיכנע את האשה, או את האם, כי אדם כה יקר וכה חשוב לא יכול להיקבר כפשוטי האדם. יש להנט' אותו, להציגו לראווה בארון-מתים נאה, לע' רוד לו טקס מתאים בכנסיה הפרטית של הקברן, לקברו בקבר עשוי ממלט מיוחד, בלתי חזיר למים.

משפחות רבות לא יכלו לעמוד מול פיתוי זה לכבד את זכרו של הנפטר, ומול האיום שאחרת יפול כבוד המשפחה בעיני השכנים. מחיר הקבורה: עד 7500 דולר.

אולם הדבר עורר את חמתם של הכמרים הנוצריים. "דת ישו אינה עורכת פולחן לגוף, אלא לנשמה!" אמר אחד הכמרים בכרו חריף. אולם לא היתה בכך כל תועלת: הפרסומת המודרנית טרם מצאה דרך לקשט את הנשמות והעבירן במכוניות-קאדילאק מיוחדות לג'נהדן.

* הלאומנים הסקוטיים טוענים שאליזבת, מלכת בריטניה הנוכחית, היא אליזבת הרא' שונה בלבד, ולא השנייה. "המלכה הבתולה", הנחשבת על ידי האנגלים לאליזבת הראשונה, היתה רק מלכה אנגלית, והוצאה בשנתה להורג את מרקי סטיוארט, מלכת סקוטלנד.

"ייתכן שאני אבוא לישראל לכרות את ראש הולופרנש!"

סילבנה ב. אודיסאוס
קצת פחות שומן

למי ששכח את סיפור המעשה * אזכיר שאנשיו של אר-דיסאוס (כך, על כל פנים, מספר הומירוס) נכלאו על ידי הענק בעל חד (מלשון אחד) העין במערות. הוא היה טורף אותם אחד אחד ורק הודות לחכמתו של הקברניט האמיץ, שניקר בעורמה את עינו של הענק, הצליחו אנשיו לצאת מן המערה.

כדי לצלל תמונה זו היה צורך בפעלולים מיוחדים, שלשמן הובא מהוליבוד מומחה מיוחד. הוא ציחה לבנות גולם בגדול הטבעי (או הלא-טבעי) של הענק. צלומים אחדים נעשו בעזרת הגולם, בעוד שאחרים נעשו כשענק אנושי יותר משחק את הענק האגדתי. זה היה פשר המסיכה שעליה התנהל קודם הויכוח.

* אודיסאוס הוא הסרט האיטלקי היקר ביותר, ששוב אי-פעם, סיפר לנו איש שיחנו נקב במספר המיליארדים שעלה שכחנו מה בדיוק היה המספר.

סטיה מן הביאוגרפיה

קאמריני חדל לגסות, ללא הצלחה, להפיק מן העלמה מאנ-גאנו הבעות אחרות ומסר אותה לרשותו.

אני שמחה לשמוע שהאורז המר זכה להצלחה, הגיבה לדבריו לאחר ששעה ארוכה ישבה ושחקה מולנו. הכוכבים האלה, גיליתי, אין מלים בפיותיהם כשהם רואים אותנו. או אולי אין מלים בפיותיהם בדרך כלל?

הגעתי אל האורז המר בדרך מקרה, הסבירה סילבאנה לבסוף (ודבריה עמדו בסתירה גמורה לביאוגרפיה הרשמית שלה). הייתי מהלכת ברחוב, והנה ניגש אלי איש אחד ושאל אותי אם לא אתנגד להיות שחקנית קולנוע.

כאן הצלחנו אך בקושי להתאפק מלהזהיר את העלמה מפני גברים זרים הפונים לנושים נאות בהצעות כאלה. כיוון שלעתים פגיעתם רעה, אבל העלמה נראתה לנו בעלת נסיון חיים משלה, אולי אף עדיף על שלנו.

"היה זה דה סאנטיס, הבמאי, המשיכה סילבאנה. "עברנו קשה על הסרט. אני במיוחד, כי עדיין לא ידעתי את אשר אני עושה... אינני מחבבת ביותר את המשחק בסרטים, אבל אדם צריך לאכול, לא כן? קבלתי הצעות לעבור להוליבוד אבל בשום פנים ואופן לא אסע לשם. אנו רוצה לעבוד בבית סרטי הבא יהיה משהו הנקרא ממבו ואחריו יהודית וחלולו פרנש. ייתכן שאחריה מן הצילומים ייעשו בישראל, ואז אולי אזכה לבקר בה, כדי לכרות את ראשו של הולופרנש."

"העלמה סילבאנה, צעק הבמאי בקולו האדיר, "אנו רוצים לחזור על הצילום."

ואנו, לעולם החיצוני, שבו הקולות אינם מנפצי תופי-אזנים, בערב הלכנו לאופרה.

מצלמים את הסרטים האיטלקים שכל מבקר (כולל החתום מעלה, כאשר היה מבקר) כה התפעל מהם. (מסקנה: הרוצה ליהנות מעוגה בל יתעניין בדרך הכנתה). הבמאי קאמריני, יהודי... סליחה, איטלקי בעל-מוג, המדבר בידיו כשפיו משמיע כמה וכמה צעקות-עזרה, העמיד את ה-מצלמה בסמוך לרצפה. מכאן, ציווה על הצלם האמריקאי * שיצלם את העלמה מנגאנו כשפניה מביעות תדהמה, פחד, אהבה ועוד רגשות פשוטים ומעורבים.

לל ההוראות האלה ניתנו כאילו היה האולפן בוער באש, במרום גובה הקול. אותה שעה התנהלה קטטה בחלק אחר של האולפן. כך, על כל פנים, היה נראה לנו. אולם, כאשר קרבנו למקום המריבה ("יש מכות, בוא נראה!") נתברר כי אין זו אלא שיחה איטלקית פשוטה, המתנהלת דווקא ברוח דימוי קרסית, על מעלותיו ומגרעותיו של הציקלופס פוליונס. אבל עליו להלך.

העלמה מנגאנו קמה מכסאה בליאות, צילומי הסרט נתי-משכו שבועות ארוכים וכל הדבר כבר נמאס עליה. התיכוח בקצה האולפן לא נפסק. איש לא קרא "שקט". את הסרט צילמו ללא קול, כשכל שחקן מדבר בלשונו. לאחר הצילומים יוסיפו לו קולות בשפות שונות: גרמנית, איטלי-קית, אנגלית, צרפתית.

"מצלמה" הרים קאמריני את קולו, שהדהד בכל חלקי האולפן.

"מהירות", קרא הצלם האמריקאי.

"פחד!... עכשו את נבהלת!... את רוצה ללכת!... חוזר למקום!... עכשו את אינך יכולה להביט!... גא לצד עוק!... אמרתי לצעוק!... פתחי את הפה, סילבאנה!... הו!... פחד בעינים!... יותר פחד!... פחד רב!... טל-מאכוס ** על הארץ!... הוא נופל!... הוא קם!... די."

אינני יודע אם קאמריני הוא הבמאי הטוב ביותר באיטליה, אבל לא אשתומם אם ייאמר לי שהוא הבמאי בעל הבאריטון החזק ביותר.

הבעה אחת

כל אותו זמן שאנחנו המו מקולו המצלצל של קאמריני, לא שבעו עינינו מראות את סילבאנה. האשה הזאת היא נפי-לאה, חשבונו: כל הרגשות אשר בתוכה גורמים לה להבעה אחת ויחידה. זה כוכב!

קאמריני פקד להתחיל את הכל מחדש ואנו השתמשנו בהזמנות ויצאנו קצת מן האולפן. בחצר, בתוך אולפן שני בנו את מאורתו של הציקלופס.

* זהו סרט טכניקאלאר, פאטנס אמריקאי.
** בנם של פנלופה ואודיסאוס.

סילבנה בתפקיד צירקה

מאת מיכאל אלמו

חיה דה לה וואסקה-נאבלאה, רומא, דומה מאד לרחוב ה-נסלל והולך באחד השיכונים החדשים בתל-אביב או בסבי-בתה: מספר בתי מגורים גדולים, בתי חרושת ומלאכה, ש-קירותיהם השחורים מעידים על הימצאם במקום עוד בזמן שהשטח היה לא-עירוני.

"היכן כאן אולפני פונטידה לאורנטיס?"

הרומאים הקטנים משכו בכתפיהם. פועל שעבר על איפניו לא ידע אף את שם הדרך בה צעדנו. הכל היה חדש, הכל עדיין לא קבוע, כמעט ארעי.

לבסוף מצאנו את האולפן. לא בעזרת אנשי המקום, כי אם הודות לתפאורה ענקית שנגלתה לעינינו באחת החצרות. חצינו וואי קטן הנשפך, מן הסתם, אל תוך הטיבר (נהר) עלוב ביותר, שירד מגדולתו בד בבד עם ירידתה של רומא, והמסרב לעלות בחזרה עם עלייתה המחודשת של איטליה, ואחר טפסנו על גבעת חול גבוהה — הנוף היה ניאוריאליסטי בתכלית — והיינו ליד האולפן.

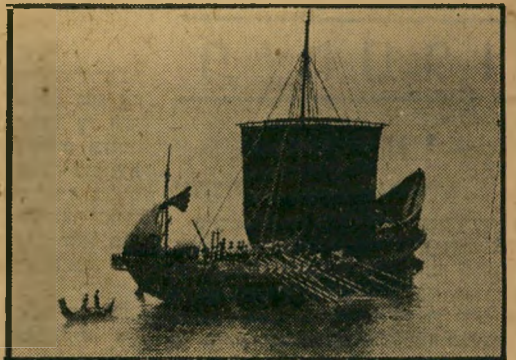
לא לכזו רשיו

בשער לא עמד איש ויכולנו להכנס באין מפריע. אלא שהיה לנו רשיון כניסה ולא רצינו לבזבז אותו, ועל כן קראנו לשוער שיצא ממשרדו. הלה קימט את מצחו לכשהזכרנו את שם האיש שהזמינו.

"איננו פה ולא יהיה", אמר.

כבר הורגלנו לזה שמידת הדיוק פוחתת והולכת ככל שאתה מתרחק מורחה מקן הצהרים של גרינוויץ. בצרפת היו האחורים בני 10-30 דקה לערך. באיטליה הם ארוכים יותר, ואולי, תמהנו, כאן אין מקיימים כלל ראינות?

אולם עד מהרה נתברר לנו כי תחת כל מגרעת קיימת מע-לה, האנשים במקום היו אדיבים והם הכניסונו אל האולפן.

ספינת אודיסאוס בסרט

מעט מאד מלים.

על סמך הדברים הפשוטים שאמרנו להם. לבסוף כאשר הופיע האיש שהיינו צריכים לפגשו, נתברר כי לא ידע כלל על הפגישה. במשרד — הוי, איטליה, איטליה, כמה דומה את לישראל! — שכחו להודיע לו כי אנו באים. אבל בינתיים כבר הספקנו לראות את סילבאנה.

פחות שומן וחושניות

היא נגלתה לנו, לראשונה, ממרחק, כשהיא חולפת, בתס-רוקת יוונית ובשמלת משי דקה (אך, אהה, לא שקופה) קליר לה וארוכה מאד, מחר ההלבה שלה אל האולפן. מלבי-אתה הלכה אחריה כשהיא מחזיקה את שובל השמלה. עמדנו במרחק רב למדי מן הכוכב, אבל היה נומה לנו כי סילבאנה השמנונית, המלאה והחושנית של האורז המר איבדה קצת משמנונותה והרבה מחושניותה. כאשר נכנסנו אל האולפן נוכחנו כי אכן לא טעינו.

סילבאנה, בתפקיד פנלופה *, אשתו הנאמנה של אודי-סיאוס — הסרט, בו היא מופיעה, אם הדבר מעניין מישהו, מושחת על האפוס של הומירוס — נראתה לנו קצת בעל-ביתית מדי.

"היית יותר מעניינת בהאורז המר", רצינו להגיד לה, אבל לא אמרנו.

תחת זאת אמרה היא לנו:

"סרטי הטוב ביותר היה, בלי ספק, האורז המר." לאחר מכן נשתתקה ורק בקושי עלה בידנו לדובב אותה שוב.

כמאי-בארימו

אבל בסרט פתחנו את פיה של הכוכב, יכולנו לראות כיצד

* אחד משני תפקידיה בסרט. התפקיד השני: הנימפה ציר-קה, המאלצת את אודיסאוס להיות מאהבה.

אך דעה פסימית זו לא ריפתה את ידיו של הזמר הנוצרי טוני מרסין, ששיריו מרפאים על גבי תקליטים במיליוני טפסים. הכריז הוא: לסדרת התקליטים הבאה שלו מצא שותף מיוחד במינו — כלב בשם ציפסק. אתו יקליט מספר דואטים.

ביוכימיה

קצו של ויטמין פ'

אישים נכבדים מאד התכנסו סביב שולחן הדיונים, הוציאו מתיקיהם מסמכים גדושים הוכחות, הגיעו למסקנה מעצובה: יש לשם קץ לוויטמין פ'. או — לפחות, להפסיק את השימוש בשמו.

כפי שאפשר היה לצפות, לא היו האישים שקיבלו החלטה מרחיקת לכת זאת ישראלים. ימיו של ויטמין פ' הישראלי, סמל הפרו"קטציה, טרם הגיעו לקצם.

הויטמין שעל קצו הוחלט, לא היה סמל כי אם ויטמין של ממש. המחליטים על קצו פעלו לפי דרישת הביוכימאים בארצות הברית.

צפדינה ואדמות. תולדותיו של ויטמין פ' הלא-ישראלי החלו לפני כחמש שנים כאשר אנשי מדע אמריקאיים הכתירו את אחד החומרים המצויים במין לימון בתואר הכבוד של ויטמין, צרפו לו את האות ה"טניט פ'".

לאנשי המדע, מוקירי הויטמינים, היה גרמה כי ויטמין פ' הוא רב"תועלת בלפחות שלוש חזיתות: איתור שטף הדם ומלחמה בשתי מחלות רחוקות זו מזו כצפדינה, אדמת.

חזירי הים ששימשו כשפני נסיון לאנשי המדע הוכיחו כי התקחת שתלו בויטמין פ' היו קצרות חיים. בכך נגזר פסקדין מחת על ויטמין פ', בלי שתעמוד לו הפרו"קטציה של אבותיו המלומדים. כשנתכנסו החודש אנשי האיגוד לקידום המדע בארצות הברית החליטו, בהמלצת הביוכימאים שבאיגוד, פה אחד על סילוקו של הויטמין פ' ממילונג המדעי, החזרת החומר אותו ייצג לאלמוניותו הצהובה במין הלימון.

חיות

שלשולים תלת-אמדים

יותר האדם מן הבהמה מהו? בין שאר הסימנים המבדילים את האדם מרוב היצורים שברא הקדוש ברוך הוא עלי אדמות, נהגו אנשי המדע עד כה למנות גם את הראייה התלת-מדית. את הנחתם זו, ביססו על עובדה טכנית פשוטה: בעוד ששתי עיניו של האדם מביטות יחד קדימה, מאפשרות לקלוט את מושג העומק, הרי עיניהן של רוב החיות, העופות והשרצים נמצאות בשני צידי הראש, מביטות כל אחת לחוד.

החודש נאלצו אנשי המדע להודות בטעות, לפחות לגבי יצור אחד, שנחשב עד כה לאחד מבני האדם הראייה הרוממית המובהקת. לא זו בלבד שעיניהן של התרנגולות נמצאות בשני צידי ראשן, אלא שכל אחת מהן, בזומה לצפרדעים ולזיקיות, מצוידת במערכת שרירים משלה והיא מסוגלת גם להתנועע בנפרד, היה זה ברור, לדעתם של החוקרים, שערך כזה אינו מסוגל כלל לראייה תלת-מדית.

היחיד שהטיל ספק בהנחה מוסכמת זו היה ד"ר ריימונד צ'לסי, המצאה חדשה, שהרהיבה את לבם של מיליוני צופי קולנוע בעולם כולו, נתנה לו הזדמנות לבדוק אותה מחודש. בעזרת מצלמה תלת-מדית הכין סרט מעורר תיאבון, בו מתפתלים כמה שלשולים מפוסמים, מאכל תאוה לכל בעל כרכולת.

כשהוצגו השלשולים לפני העופות בסרט רגיל, דוממדי, לא גילו בעלי הכנף, בניגוד לחלק גדול של המין האנושי, כל נטייה לסתם אשליה, הבחינו מיד שאין זו אלא תמונה מצולמת.

אך כשהרכיב החוקר, מאוחר יותר, משפטים מיוחדות ללהקה, הציג לפניו את אותם השלשולים בסרט תלת-מדית, רצו העופות אל המסך, עשו את כל המאמצים לסעום מן השלשולים המצולמים. בכך ניתנה הוכחה סופית לתלת-מדיות של ראיית העופות. האדם יהיה נאלץ לחפש הבלים חדשים, עמוקים יותר, בינו לבין שאר היצורים.

כרב מ' ששותק

האורח שנכנס לביתו של קארל לאוד, איכר מפנסילבניה שבארצות-הברית, לא שם את לבו כלל לכלב הרגיל למד ששכב על השטיח ליד האח, כישכש בעצלותיים בזנבו. השיחה בין האורח והמארז שספה בנעימות עד לשעת ערב מאוחרת, כאשר לאוד, מכניס אורחים אדיב, הציג לאורחו להישאר לארוחת ערב. מבלי לחכות להסכמתו, שאל בעל הבית את הכלב: "וגם אתה, טאבי, תצטרף אלינו לארוחה?"

היה זה האורח שפער את פיו בתדהמה, כאשר ענה הכלב בקול צלול: "לא, אין לי כל חשק". הכלב, אשר כאילו נלקח מספר אגדות ילדים, נבדק לאחר מכן על ידי הארי מילר, ראש מכון גיינס לחקר כלבים. מילר, שלא רצה לסמוך על עצמו, הביא את הכלב גם לל"ר הדין, מעובדי המעבדה לפרסטיג'ולוגיה במדינת יוטה שבארצות-הברית. החוקרים נאלצו להודות שאין זו כלל אנדטה ילדים. המכל ידע לדבר שניים שלוש טפסים בל"שון בני אדם, ובאופן קל להבנה.

אין כל פלא. טאבי לא היה יחיד במינו: פוקסטריר בן שבע, יליד אוסטרליה, הנקרא בשם ניקי, נתגלה גם הוא כמומחה לשיחה קצרה, ידע לומר "הלו, אמא", "הנה אני אמא", ועוד מילים שאיננה ניתנות להדפסה. שני טריירים ילידי בוסטון, גילו רגשות משפחתיים לא יותר קטנים, ידעו לומר "אבא, בוא הנה", "אמא, אני רוצה אותך", קלארנס פלמברגר, מאמנת כלבים לעזרת עיוורים לפי מקצועה, לא ראתה בתופעה זאת כל חידוש. "לדעתי", הצהירה בפני העיתונאים, "אין בכך כל פלא. הכלבים הם יצורים אינטליגנטים מאד. הם מבינים לנפש האדם הרבה יותר מפי שזנחנו חושבים. כלבים רבים היו מתחילים בליבור מומן, לולא חשבו שבטעיהם, אותם הם מעריצים, היו רוצים שישחקו".

שיתף דואט. איש מדע אחר, הפסיכולוג ויליאם גייס, אף הוא מנהל מעבדה חקר התנהגות הכלבים בגיורגיה, היה נלהב פחות. "יתכן שאפשר ללמד כלבים להפיק כמה צלילים דומים לדיבור אדם", הודה "אך אינני חושב שהכלבים הללו יוכלו אי פעם להבין את מה שהם מדברים, או להשיג תמש באורח הגיוני בשפת בני אדם. אפילו מבחינה טכנית פשוטה, חסרים להם מיתרי הקול הנחוצים לכך ולא פחות מכך חסר גם המנגנון העליון להשגתה ולהבנת סטי

חובבי מוסיקה -

שימו לב!

זימפוניות, קונצרטים, מוסיקה קמרית, אופרות וכו'.

עונת קונצרטים שלמה — בביתך על ידי ספרית תקליטים ארוכי-נגן, רסקול.

אצל חנות ספרים, "עין תל-אביב, רח' אלנבי 31

סניפים ירושלים: חנות ספרים, "העיתון", רח' החבצלת 2

חיפה: פוטו ילד, רח' נורדוי 10 א'

רמת גן: "הכל לנוער", רח' ביאליק 51

מנוי חדשי — החל מ-2.500 ל"י.

תחרות ענק "ארטיק"

הבטיחו לעצמכם את ההשתתפות בתחרות:

פרסים בשווי של כ-

20.000

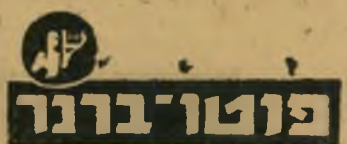
שימו לב לכל יפיתעכם מועד הסגירה!

אל נא תחכו עד הרגע האחרון

במשלוח שטרי הפקדים והשאלון שמאלתם דרשו את הסלע עם כל שלגון!

24 שעות צלום

באפשרות זו תוכה בכסף מועט באם תקנה את המצלמה החדשה הנמצאת בידי פוטו ברנר. אל תגיד "חבל שאינו יכול לצלם מסיבת חנוכה זו, בגלל תאורה לא מספקת". קנה את המצלמה החדשה והחלה המאפשרת צלום בכל תנאי אור.

אוי"בי הנוער

מחלות המין, מניעתן ורפויין מאת ד"ר מרדכי זירמן

רושם של כמעט אדם-עליון עשה עלי הנבר הד צעיר (31). הוא: (א) מננו במנדולינה. (ב) נלהב ממוסיקה קלאסית. (ג) מתעניין בכל בעיות האדם והחברה. (ד) אוהב חיים. (ה) מעדיף את הריקודים על המטבח (843/107). הוא מעוניין, בין השאר, להתכתב עם בחורה או אשה צעירה המוכנה, בין שאר, לננו אתו דואטים ו/או רוחצת בחורף בים ומותר לה לאהוב קרוב של חלב).

שפטו בעצמכם, זה לא נשמע כמו מודעת ש"ידיים? בחור בן 23 (843/103) מעוניין להתכתב עם בחורה עד גיל 21 — על כל נושא (רצויה משפחה מסורתית). מחור מעניין צריך להיות בן 27 (843/109) המזוין כל אדם או חיה (מטולוגיה ער אילת). להתכתב על כל נושא, כולל ספיריטואליזם. ה"תכונות הרצויות: (1) נוכח רוחני בינוני, (2) כוח שפוט עצמאי במשקל כבד, (3) כמות ניכרת של אימץ בשביל השתמש בשכל ישר נגד דעות מוקדמות. (4) חופשה חיצונית אנטי-סנטימנט נאה. (5) צבע חפשי (ניגל גם כן).

רבותי, היכן חוש ההומור שלכם שאתם מרבים כה להתרוע עליו במכתביכם? כל המכתבים שלכם דומים אחד לשני — כולם רוצים להתכתב על "כל הנושאים". מעתה ואילך, אהיה מוכנה לקבל מכתבים כאלה רק ממי שיוכיח לי שאינו מסוגל לכתוב אחרת, כי אילו הייתי אחת מאלה הרוצות להתכתב, הייתי עושה "אן-די-דיו", כדי לשלוח מכתב.

דוגמה מובהקת לכך הן שתי הנערות בנות 16 (843/101) בכיתה ששית חינוך, המתביישות לציין את מעלותיהן, מעוניינות, כמובן, להתכתב עם שני בחורים על נושאים שונים.

כדי להוכיח לו כנראה שהוא בעל השכלה אקרמית, כותב בן 28 (843/102), "והורה ללהבה על אורה, אל אל נא תשכח את נושא או נושאת המנוחה הנצב או נצבת בצל באורך רוח מתמיד". הוא זאת הוא מפרש כרצון להתכתב עם כל אדם (גם בחור).

איוו נערה (נחמדה) עד גיל 26, מצאה לא חשבו, תהיה מעוניינת להתכתב עם בן 26 (843/103) נוכח בינוני. לא היא היופי הנבר, אך גם לא קוף, מתעניין בספיריטואליזם (הוא, לא הקוף) אולם אם היא כהורה שאופנה, אותו, ודירת לוקסוס הם הדברים החשובים ביותר בעולם, אין לה מה להתכתב אתו.

מקרה בן 21, סטודנט בטכניון שנה שלישית, שמעולם לא הכיר בחורה דרך מכתבים (843/104) מסוכרן לנסות זאת. כיוות לאחר המתעורר ל"שאת תואר אקדמי, הוא חובב סוליס, צילום, ספרות ומוסיקה. הוא כמובן, מעוניין בנערה חר שבת, ו"שיש לה גם ספת רם והומור". חוש ה"הומור צריך כנראה להתבטא בעובדה שתהיה לה זיקה להרפתקה קצרה.

קורב באות, "בעיות הנצח ועניני השעה" ואם ישאר מקום על הנליון — יבואו ספרות ותיאטרון, מציץ צעיר בן 32, בעל שאיפות נאצלות ואמצעים דלים (843/105). הבחורה צריכה להיות "בעלת גיל מתאים" (ידידי הצעיר, שכחת את צפור הנפשו!).

עול ימים בן 17 ר' חורשים (843/106) מעוניין

ת'אטרן

הקאמרי

יוהנה הקדושה והדייג

בימים עברו היה דני הפלמ"חניק צבר צעיר וחסר כל תסביכים. הוא עשה את כל מה שצריך היה לעשות תם ככה, כמו כלום, חמש חמש. הקונס, בני הגלות, היו עלומים ומתוסבכים. לא כן דני (או אורי, או מוסקה, או יוסקה, הכל לפי הטעם). הוא היה דף נייר לבן.

מאז זרם הרבה צבע אפור על הבמה העברית, ודני השתנה לגמרי. עתה הוא מתוסבך יותר מכולם. תסביכי אדיפוס, נחיתות, רדיפות ואשמה נאבקים עליו. יס גבית מכיל כחצי תריסר מאלה, מה שנראה לזר התמים כקבוץ מגובש ועליו מתגלה לפתע כסבך של ניגודים והתלבטות יות. סירה של קבוצת-דייגים צעיר נעלמה בסערה. תוך כדי דאגה לגורלה מתגלה מה נסתר בלבים של לאהילה, פישקה, ברקה, רפאל וריבה. רק אחרי שהסירה חוזרת ב"שלום, עם מטען הגון של דגים, נפתחת התקוה לעיני הצופה שהצורה הכלכלית והתסביכים הנפשיים למיניהם יעלמו סוף סוף יחד.

אורליאנס ברשת דייגים. אם עלילה קצת קלושה זו יוצאת בכל זאת מחזה מרתק ומלבב, ריש לכן סיבה אחת: הוא מחזה מקורי באמת. שולמיה בתדורי, חברת משק משמר העמק, הוומנה על ידי משק הדייגים סער לכתוב מחזה מ"חיי הקבוץ, בו יוכלו חברי המשק לשחק את עצמם. שמואל בונים, חבר קבוץ יקום, העביר את המחזה לתיאטרון הקאמרי. ה"תיאטרון רתם את חבריו הצעירים, לא הכל: רית אותם לשחק מה שאינם. הסך-הכל: אולי ההצגה הישראלית האמיתית ביותר עד כה.

השאלה היחידה היא כיצד נכנסת לרשת דייגים זו יוהנה הקדושה. משחקה של אורנה פורת הקדושה, הגיבורה וההיסט-רית היה מצויין — בשדה-הקרב של אורי-ליאנס.

* מכיוון ש"יכוחו לקבוצת החומרים ה"פוליפנוליים, אותם אפשר להפיק במעבדה

ישראל

אחרי אלפיים וחמש שנים

"אחרי אלפיים שנה", בעורקי האומה המתחדשת, "הנס קם ונהיה", "נשות לפי" דות מלומדות חרב" ועוד משפטים מפוצצים מסוג זה, הושמעו בתחרות הסרטים הישראליים הראשונה (אחרי אלפיים שנה) שנערך כה על ידי אגוד עובדי ההסרטה של ההסתדרות.

עניינה המעונות של השופטים חזו ב-14 סרט, שמרביתם היו גדושי ציונות עד כדי בחילה, אם כי היו ביניהם כמה סרטים שעמדו על רמה טכנית נאותה. הטקסט של מרבית הסרטים היה דומה לפרודיה של לילי גלילי. אמר אחד השופטים: "סרטים כה גרועים, אפשר לעשות רק בכוחה".

סרט אחד שנסה לחלוטין מדרכס של השאר, היה חוד החנית, סרט צה"ל על חיל הצנחנים. היה זה סרט בעל רמה מקצועית גבוהה, צלמים יפים, טקסט וקריינית נאים, והמון פרצופים צעירים וחסונים; ללא מילה אחת של ציונות, שוכה פה אחד לפרס הראי שון. במאי הסרט והתסריטאי שלו הוא אלפרד שטיינהרד.

בפרסי משנה זכו: הבדואים — במוי, יהונתן וטלי — צילום, ובחרת בחיים — עבור ומים חיים — תסריט.

התחרות הוכיחה שיתכנו סרטים ישראלים טובים, אם רק יפסיקו האחראיים להם לחשוב שהתורם האמריקאי הוא יצור דפקטיבי המעכל דיסנות סנטימנטליות.

סרטים

צנוורה מבוגרת

קיץ אחד של אושר. חיים יוראן סטנול (פולקה סנדקוויסט) ושרשטין פרד (ריק (אולה יעקובסן) בכפר שבדי. פולקה, גימנוסט עירוני מגיע למקום בבלות את הקיץ בחנות דורו האכר. שרשטין, בת השכן קוסמת לו בפשטות ועדינותה, הופכת את הרצון לאינטימצו קצר אצל יוראן, לאהבה טהורה ואמיתית.

בני הכפר, המושפעים על ידי כומר קנאי ואכזר, אינם רואים בעין יפה את אהבתם של הצעירים. הוריה של שרשטין מרחיקים אותה מן הבית בטענה שכבודה חולל. האהבה אינה יודעת מרחקים וגבולות, יוראן מגיע למקום מחבואה של שרשטין, המתמסרת לו, הפעם, באמת. הם נשבעים שבועת אמונים. יוראן שחור העורה, אינו יכול לשאת את הפרידה, חוזר לכפר, לנערותו. כאן מתערב הגורל האכזר, הפעם בדמות מכונת נהוגה

בפראות בידי הכומר, ההופכת את האופנוע עליו רוכבים זוג הנאהבים. שרשטין מתה, אחרי שידעה קיץ אחד של אושר.

הסרט שזכה בפרס המוסיקה בפסטיבאל קאן 1952, הוא פסטורלה נעימה. העלילה נדושה למדי, אולם משחקו העצור והעדין של הוגו, צילומיו הנפלאים של יוראן סטריי נדברג נכדו של הדרמתורג הציניקן, והדמויות המענינות בסרט משלימים את החסר.

יש לציין לשבח את כגרותה של הצנוורה שאחרי מקרה דיטה בת אדם, לא חתכה קטע בו נראה הוגו ערום על שפת האגם.

כוחה של סקרנות

היה היה רוזן רשע כחול זקן, שהרג את

היא ססיל (מנון) אוברי, עליוזה ותוססת כ- שמפן צרפתי.

מענינים במיוחד הם צבעי הגבולור, ה- עדינים והנעימים לעיין. התלבשות הפנטס- טיות ציורו בידי ג'ורג' וקהביץ.

סוף גנב לאפ. ב. איי.

הארי פופקין, הראה יותר מדי התענינות בכושם בסרטו המצוין הבאר. התענינות בכושם, מוליכה כנראה לקומנוזם. הארי רצה להוכיח שהוא אמריקאי טוב.

כדי שהדודן ג'ו, בנו המצליח של הדוד סאם לא ישלח נגדו אצבע מאשימה, הפיק מיסטר פופקין את **הגנב** — מעשה בד"ר

שחקנים אולה יעקובסן ופולקה סנדקוויסט ב"קיץ אחד של אושר" אהבה טהורה ואמיתית

לפסיקה (ריי מילנד) העובד במכון למחקר האסום, מוכר סודות לזרים. לזרים, מוזר, יש פרצופים יהודים אינטלקטואליים, או רוסיים נוקשים. הסודות עוברים מיד ליד בצורה קונספירטיבית-מענינת.

מצפוניו האמריקאי מייסר את הד"ר, והוא מחליט להפסיק את קשריו — אולם הוא חלש. נתון בידהם של המרגלים.

את כל לבטיו רואה הצופה בצורה אילמת. הסרט הוא ללא דיאלוגים, דבר שחסרונו אינו מורגש. האפקטים הטכניים הם מענינים מאוד כשלעצמם, מענין יותר אפקט לא טכני בשם ריטה ("מין ללא מלים") גאם,

כל שש נשותיו בגלל קפריסה רגעית, התי- כונן לרצוח גם את השביעית, בגלל סק- רנותה.

חזקן חכמה של כריסטיאן (יצורים חמודים) זאק הוא: א) צבוע, ב) אינו היר- רג את נשותיו, מחביא אותן במרתף, ג) רשע גורא, למראית עין, ד) חרד לפחד את האגדה ההיסטורית על עצמו, ה) נידון ב- טופו של הסרט, לחיות כעונש, עם כל שבע הנשים, אולם הוא ניצל.

זוהי פארודיה נהדרת על האגדה, מתי- אימה לילדים מגיל 6 עד 60. את כחול ה- זקן משחק שחקן הבד והבמה הצרפתי ה- מצויין פייר ברסר. אלין, אשתו השביעית

(העולם הזה 839) המנסה ברמזים עבים לה- דיח את הד"ר — ללא הועיל.

שיא הניחוח מעורר סוף הסרט, בו נראה הד"ר, אחרי שהצליח להמלט מרדיפה מסת- ררת בבניין האמפיר סקייט שהסתיימה בה- ריגתו של בלש האפ.בי.אי. — מתכוון לעלות לאנייה וזה מצוייד בדרךון מזוייף שסיפקו לו חבריו הקושרים. אולם ברגע שהוא מניח את רגלו השמאלית על כבש האנייה, הוא מהרהר כנראה בנוחיות האלגנטית של כלא סינג'סינג, מחליט שלא ימצא את מקומו בגולה. בצעדים מאושישים ובוטחים הוא פונה אל בניין האפ.בי.אי.

לצופים קשה היה להחליט אם הסרט עולה בספשויות על ג'ון ביי, (העולם הזה 834) או נופל ממנו מעט.

בקצרה

יפהפיות הלילה מבלבלות את המוסיקאי הצעיר, ג'ורא (שד משחת) פיליפ, עוזרות לו להגיע, לבסוף למסקנה כי בת השכן היא הטובה בכולן.

ניאורה האשדות המפורסמים משמ- שים רקע ותרוץ לנענוע כל האיברים של מרילין מונרו.

מלבה חייה ואהבותיה של פרימדונה, בוקעים מגרונה של פרימדונה אחרת. פטי- ריס מונס.

האלמנה העליונה — נשיקות אמיי תיות בין לנה טורנר ופרננדו למאס — תמור- רה לכספו של הצופה.

24 שעות בחייה של אשה — סיפורו הנועז של סטפן צויג מעובר ומתוקן על ידי מרל אוברון וריצ'רד טוד.

שיר אשיר בגשם פרודיה מוסי- קלית על תקופת הסרט האילם, ותחילת ה- סרט הקולני. ג'ון קלה דבי ריינולדס.

שעשועי פריז, תכנית קברטיים צר- פתיים, עלובה למדי, נועדה, כנראה לתזרים אמריקאיים או שליחים ישראלים.

העולם הזה

קיץ אחד של אושר
הזקן הכחול
יפהפיות הלילה

		8	7	6	5	4	3	2	1
13				12		11		10	9
	18			17			16		14
					21			20	19
		24				23			22
			28		27		26		25
					31			30	29
		32							33
					35			34	
		37		36					
					39				38
						41			40
			43						
							45		44
				47					
					49				48

תשבץ גיאוגרפי

מאת הקוראים עוזי ואריה, רמת-גן
מאוזן: 1. היא מרכזאירופית, אבל שיי- כת למזרח; 2. על שמה נקראת ניויורק; 8. קיבוץ במערב עמק יזרעאל; 10. תאומת לוד; 12. מפקד פלוגה; 13. אחת מארצות השפלה; 16. ט"ז, בכתיב הנכון; 17. הפך בן לחסר-אב; 19. ארץ השמש העולה; 20. בסיס הדרכה; 21. אביו של אבנר; 23. בן, בארמית; 24. ריפובליקת איים בדרום מזרח אסיה; 26. בילה את הלילה; 27. אר- מת הגנב; 29. לא מכוער; 31. שורש זה מקנה לתינוק את שמו; 33. הממלכה ה- צפון אפריקאית; 35. תבואה, פרא; 36. אחת הערים הקדושות בערב; 38. כמו 16, מאוזן; 39. הנהר הרומי; 41. שר צבא עברי; 43. מדבר אפריקאי במבטא איר- מאי; 44. היא מספרת על יצאת מצרי-

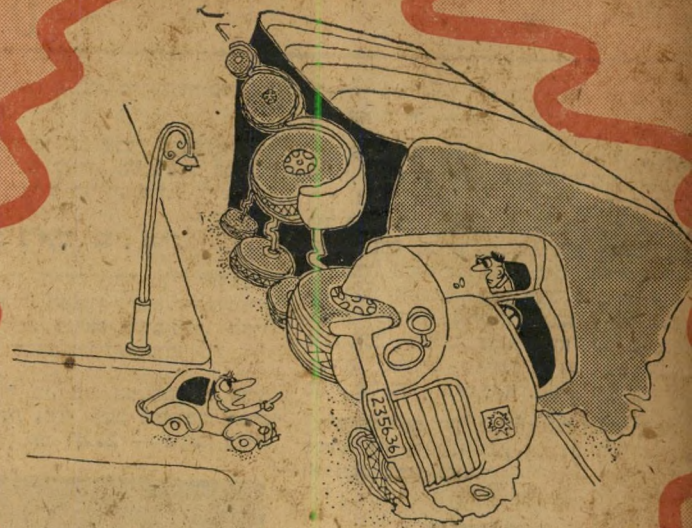
מאוזן: 1. מעצמה מערבית הנזכרת בתנ"ך כעיר ציונית; 2. מלח ההנמקה; 3. הטיל; 5. שושן; 6. גבוה, נישא; 7. הסיסמה קט לתחייה ים המלח נתנה את שמה ליישוב זה; 8. קיבוץ השומר הצעיר בעמק החולה; 9. ממדינה אמריקאית זאת בא סגן הנשיא ניקסון; 11. שכונה של פקיסטן; 14. מה, בגרמנית; 15. שתי אר- תיות זהות, סמל האלמוניות; 18. בירה אסיתית; 20. בירה מערב-אירופית; 22. מושב בגנב; 23. עיר הקונגרסים הציוניים; 25. סין השתלטה עליה לפני שנתיים; 28. הר בצפון הארץ; 30. עיר האורות; 31. בן זוגם של חנה, מרדכי והמעביר; 32. עיר הפסטיבלים הקולנועיים; 34. עיר החולסים והדנובה; 36. עשה למרים; 37. עיר הר- לנדית; 40. ברוך השם; 42. אריג.

פותר תשבץ ראשי תיבות
שזכו בפרסי ספרים

עזרא כספי — תל-אביב, קרית שלום
278; בטי אוהב-עמי — ירושלים, ממילא
36/40

"סמל שורצבוים! קרה לי משהו אינס!"

"שקרן! צלצמתי מקודם!"

"אמא! ... אמא! ... אני מכין הפתעה לארוחת-צהרים!"

יעילות והסכון

בין השמשות

אאא ראנן אורא

"אבא!"

סדר צריך להיות

אכירה בלתי חוזרת

5

2

1

בעיה ממושכת